

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 421

De Parachutist.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE PARACHUTIST.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet lager** loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL " 298
RAFFLES " 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Een gewaagd kunststuk.

Het was op een schoonen dag in het begin van de maand Mei, toen een groote menigte toeschouwers verzameld was op het vliegveld van Hendon ten einde daar getuige te zijn van de sportbetooging, welke er dien dag gehouden werd in verband met de komst van een tiental der beste Fransche en Italiaansche vliegers.

Ook zouden er op dien dag een paar nieuwe, zeer groote toestellen worden ingewijd, bestemd voor den rechtstreekschen dienst op Rome en Genua, zonder andere tusschenlanding dan Parijs.

Deze toestellen zouden 20 passagiers vervoeren, en drie koppen bemanning aan boord hebben, een bestuurder en twee mecaniciens, die elkander op geregelde tijden zouden afwisselen.

Teneinde de demonstratie voor het publiek zoo aantrekkelijk mogelijk te maken, zouden daarenboven stoutmoedige vliegers hoog in de lucht hun kunsten vertoonen, en ten slotte was er een soort kermisterrein aangericht, zooals die over de geheele wereld bijna hetzelfde zijn — voorzien van draai-

molens, Turksche schommels, schiettenten, ver-verschingskramen, en zelfs de onvermijdelijke „dikke dame” en van de „Handlezeres”.

Het weer was bij uitstek fraai, en uitstekend geschikt, om de evoluties van de verschillende machines te volgen.

Reeds om een uur in den middag trok een groote menigte naar het terrein, alsof het noodig was, zich te haasten, terwijl er toch zeker plaats was voor veele honderdduizenden.

Althans wanneer zij zich wilden vergenoegen met een staanplaats.

Er waren echter ook groote tribunes, waar tienduizenden een plaats konden vinden.

Op het verbazend groote terrein, glad als een billardlaken, stonden reeds vele dozijnen toestellen gereed, en men wist, dat er zich in de talrijke loodsen nog dozijnen anderen bevonden.

Enige van die houten of plaatijzeren hangars behoorden aan sportvliegers, die het vliegen alleen voor hun genoeg beoefenen, en die uit den aard

der zaak tot de rijksten des lands behooren — want een vliegmaschine was destijds nog heel wat duurder dan een automobiël van eenigen omvang, terwijl het onderhoud nog veel meer kostte.

Nu en dan werd het geknetter van een motor hoorbaar, een schroef draaide met duizelingwekkende snelheid rond en dan steeg even daarna een der toestellen met een bevalligen zwaai in de lucht, ten-einde een paar maal het terrein rond te vliegen.

Er waren daar heel wat fabrikaten bijeen, Caproni, Spads, Fokkers, Handley-Pages, Voisins, en anderen, van de geweldige Italiaansche driedekkers af, tot aan de sierlijke, kleine Fransche eendekkers, uitgerust met een motor van slechts 60 paardenkrachten, en die toch een snelheid van 150 kilometer per uur konden bereiken.

Om twee uur was het terrein letterlijk stampvol.

Want ofschoon de vliegekunst reeds lang de kinderschoenen ontwassen was, zoo toonde men toch altijd groote belangstelling voor deze wonderlijke uitvinding van den laatsten tijd.

En juist op tijd, voor een menigte, die zeker 300 000 koppen telde, begon het eerste nummer van het programma — een eskadrillevlucht, gevolgd door een schijngevecht van twaalf Engelsche en twaalf Fransche machines.

In onberispelijke slagorde, juist tegelijker tijd, stegen aan weerszijden van het reusachtige veld de twaalf Fransche en de twaalf Engelsche vliegtuigen omhoog — en het was zeker een angstig gezicht, de toestellen juist tegen elkander te zien invliegen.

Maar zij passeerden elkander als dansend in een quadrille, en bevonden zich spoedig op groote hoogte.

Vol aandacht volgde het publiek de evoluties der fraaie toestellen en een luid handgeklap beloonde de vliegers, toen zij weder uit hun toestellen stegen.

Vervolgens vertoonde een Fransche vlieger zijn kunsten.

Hij steeg met zijn eendekker bijna loodrecht in de lucht, beschreef cirkels en achten, liet zich met den staart omlaag honderden meters vallen, om dan eensklaps het evenwicht te herkrijgen, duikelde over den kop, kwam schommelend als een dood blad als het ware naar beneden dwarrelen, en bracht de toeschouwers in vervoering.

Daarop had er een wedstrijd van verscheidene ronden plaats, die door een Engelschman gewonnen werd, tot niet geringe vreugde der Engelschen, die

nog meer dan op ieder ander gebied, wat sport aangaat, zeer chauvinistisch zijn, en daarop zou een nummer volgen, waarop met spanning gewacht werd.

Het programma vermeldde, dat Bernard Dorrington, een nog tamelijk onbekend parachutist, van een zeer groote hoogte, van niet minder dan 2500 meter, met zijn valscherms uit een vliegmaschine zou springen.

Iets dergelijks was in Engeland nog nooit gezien, en men was dan ook zeer nieuwsgierig naar de verrichtingen van den jongen man, wiens naam de meesten dien dag voor het eerst vernamen.

En allen rekten de halzen, om des te beter de voorbereidselen voor het waagstuk te kunnen gadeslaan.

Op het terrein was plaats gemaakt voor een tamelijk kleinen dubbeldekker, een Engelsche machine, die slechts voor twee personen plaats bood, namelijk voor den bestuurder en voor den passagier of waarnemer.

Een der loodsen werd geopend, en een tiental mecaniciens rolden de vliegmaschine naar het punt, waar zij zou opstijgen.

Eenige minuten verliepen, en toen verschenen er twee kleine figuurtjes, heelemaal aan het andere einde van het terrein, waar zich de groote tent der vliegers bevond, die hun schreden naar de machine richtten.

Het waren Tom Drake, de bestuurder, en Dorrington, de parachutist.

Beiden waren in vliegerspakken van zwart leder gestoken, en dat van den parachutist was zoodanig gemaakt, dat hij onmogelijk met een of ander deel van zijn kleeding aan de machine kon blijven haken, als hij den gevaarlijken sprong waagde.

Om het lichaam, dicht onder de oksels, droeg hij een stevigen lederen riem, op den rug voorzien van een stalen haak.

Achter hen liep een man, die de opgerolde parachute in haar omhulsel droeg.

De kleine groep bereikte de vliegmaschine.

Drake sprak eenige woorden met den mecanicien, die reeds bij de schroef had postgevat, en Dorrington liet zich den zak met de parachute door een viertal deskundigen op den rug bevestigen.

Vervolgens krom hij in de vliegmaschine, legde den zak met de parachute behoedzaam achter zich neder, en wachtte kalm af, zonder dat er een spier van zijn jong ernstig gelaat bewoog, totdat ook Drake

zijn plaats voor hem zou hebben ingenomen.

De viieger overtuigde zich dat alles in orde was, klom toen in de vlugmachine, en riep het bevel: „Contact!”

Dadelijk vatte de mecaniciën, die voor het toestel stond, een der schroefbladen, en trok die met kracht naar beneden.

Na eenige vergeefsche pogingen sloeg de motor aan, de schroef begon met verbazende snelheid te draaien, en de mecaniciën moest zich vlug uit de voeten maken, want reeds rolde de vliegmachine op haar onderstel over het grasveld.

Een paar seconden later was zij vrij van den grond, en in sierlijke bochten schroefde zij zich omhoog.

Na tien minuten was het toestel voor het bloote oog nog slechts te zien als een zwarte stip, en men moest een sterk vergrootenden kijker bezigen, om de vormen van het toestel te kunnen onderscheiden.

Honderdduizenden oogenparen staarden omhoog, en bleven in spanning op de stip gevestigd, die sterk afstak tegen het donkerblauw van den hemel.

Een oogenblik zweeg iedereen, men hoorde niets dan hier en daar het geklepper van een schroef, en de opgewekte tonen van een militaire kapel.

En eensklaps was het, alsof een rilling door de duizenden voer — er had zich iets afgescheiden van de zwarte stip daarboven — het leek een zeer klein puntje te zijn, dat zich met onbegrijpelijke langzaamheid van de stip scheen te verwijderen.

Toch begreep iedereen, dat de traagheid slechts gezichtsbedrog was — het was het lichaam van den parachutist, hetwel de eerste vijfhonderd meter met een zeer groote snelheid had moeten afleggen, want daarna zou zich pas de parachute openen, onder den druk van den luchtstroom.

Zij, die met een goeden kijker gewapend waren, hadden spoedig gezien, dat de parachute zich reeds geopend had, en dat het lichaam van Dorrington thans betrekkelijk langzaam daalde.

Er was echter sedert een kwartier een bries op komen steken, en het was duidelijk te zien, dat de waaghals zeker niet op het vliegveld zelf zou dalen, ofschoon de machine zelf zich juist boven het midden daarvan had bevonden, toen hij den sprong waagde.

Vele minuten verliepen — de stip werd duidelijker,

zij nam een menschelike gedaante aan, de parachute vertoonde zich als een reusachtige paraplu, maar eensklaps verdween zij uit het gezicht — zij was neergezonken achter een denneboschje, op minstens 5 kilometer afstand van het vliegterrein gelegen.

Het zou dus zeker nog een tijd duren, voor de koene parachutist het terrein zou bereiken.

Dadelijk begon het gelach en gepraat opnieuw, want niemand twijfelde er aan, of Dorrington bevond zich thans reeds in veiligheid.

Onder de bezoekers van de groote tribune bevonden zich een paar heeren, zeer smaakvol gekleed, ofschoon volstrekt niet op dandy's gelijkend, die met aandacht de evoluties van den luchtacrobaat gevolgd hadden.

Die beide heeren waren John Raffles en Charly Brand, zijn metgezel in zijn talrijke avonturen.

Maar velen, die daar met hem op de groote tribune zaten, kenden slechts Charly Brand bij diens eigen naam — zijn ouderen metgezel als Lord William Aberdeen, den Vicevoorzitter van de Windsor Club, door sommigen een zonderling genoemd, door anderen een weldoener, en van wien het in ieder geval bekend was, dat men nooit vruchteloos een beroep op zijn mildheid deed, wanneer het betrof de stichting van een of andere instelling van liefdadigheid.

Hij was de man geweest, die met woord en geestdrift geijverd had voor het stichten van een geweldige grootsch opgezette inrichting, waar oorlogsinvaliden, die een zekeren leeftijd bereikt hadden, rustig, in een landelijke omgeving, hun einde konden afwachten.

Degenen, die hem niet kenden, zagen daar slechts een man in de kracht van zijn leven, met een ernstig regelmatig geteekend, bijna streng gelaat, waarop vaak een melancholieke uitdrukking verspreid lag.

Raffles had zelf een vliegmachine, een toestel van zijn eigen uitvinding, waarvan hij de constructie, althans wat de motor betreft, tot dusverre zorgvuldig geheim had weten te houden — en dat was ook wel noodzakelijk, want het was reeds op al te veel hoofdbureau's van politie in Europa en in de Nieuwe Wereld bekend, dat de Gentleman-Inbreker moest beschikken over een vliegmachine van wonderbaarlijke snelheid — een snelheid, die 500 kilometer per uur moest bereiken, zoo niet overschrijden.

De waarheid was, dat de Grootte Onbekende met den „Duivel der Lucht” reeds eenige keeren 513 kilometer in het uur had weten te halen, maar daar hij met het toestel even goed 300 kilometer, en zelfs veel minder kon vliegen, en daar hij de motor tegen onbescheiden blikken had weten te beveiligen door een metalen kap, welke slechts hij, Charly Brand, en zijn trouwe chauffeur Henderson konden openen, zoo was nog geen enkele sportvriend van Zijne Lordschap ooit op het denkbeeld gekomen, dat het toestel, waarmede Lord Aberdeen menigmaal tochtjes maakte, inderdaad de geheimzinnige machine was, welke de politie van New York en van Parijs, van Petersburg en van San Francisco eenige malen op duizenden meters hoogte had zien voorbij ijlen en wel wetende, wie daar vloog, maar zonder ooit in staat te zijn geweest, den stoutmoedigen avonturier in de lucht te vangen!

Naar het uiterlijk week de machine van Raffles een weinig af van de andere eendekkers.

Het eene dek liep onafgebroken door, zooals met de nieuwste modellen van Fokker het geval is, waardoor de verspanningen slechts zeer weinig in aantal behoeften te zijn, hetgeen aan de snelheid zeer ten goede kwam, terwijl de stevigheid in het minst niet geleden had.

Wanneer men goed had opgelet, dan zou men misschien wel eens bemerkt hebben, dat de motor wel van smeerolie, maar nooit van benzine voorzien werd, en wel om de zeer eenvoudige reden, dat Raffles een electro-motor had uitgevonden, van een kracht, waarnaast zelfs de sterkste benzine-motor in het niet zonk, en welke gevoed werd door een geheime accumulator van zijn eigen vinding.

De „Duivel der Lucht” stond op het oogenblik in de loods, welke Raffles toebehoorde, en waarvan hij zelf en Charly Brand den sleutel hadden.

De man, die het toestel onderhield en als het ware met vaderlijke liefde verpleegde, was James Henderson, zijn chauffeur — en voor diens onbescheidenheid hoefde Raffles niet te vreezen: de brave kerel zou zichzelf liever de hand hebben afgekapt, dan het geheim te verraden van een man, die hem boven alles ter wereld lief was.

Raffles en Charly hadden den korten weg van Londen naar Hendon afgelegd, om getuige te zijn van het tweedaagsche vliegfeest, en om de nieuwe verkeersmachines in de lucht te zien, waarvan men

zeide, dat zij bijna 350 kilometer per uur konden halen — verreweg de grootste snelheid, ooit door een vliegmaschine behaald!

„Een zonderling beroep,” zeide Charly hoofdschuddend, zoodra hij door den kijker het valscherms achter het denneboschje aan den horizon had zien verdwijnen. „Niemand kan zeggen, of de man nu niet reeds zijn nek heeft gebroken, al leek de nederdaling zelve vlot van stapel te loopen.”

„Het is en blijft een zeer gevaarlijk beroep, Charly,” kwam Raffles op ernstigen toon. „Een valscherms is een verraderlijk ding. Zelfs het beste heeft nukken en kuren, en opent zich soms niet om een onnaspeurlijke reden, omdat er een plootje verkeerd ligt, omdat het touw in de war geraakt is, omdat de wind geen vat krijgt in het doek....”

„Zou het goed betalen?”

„Wat gaf het, al betaalde men dien jongen man 1000 pond sterling per keer. En wees er maar zeker van, dat men dat niet zou doen! Zelfs al onderneemt hij het waagstuk op zulk een ontzaglijke hoogte! Vijftig pond — dat zal wel het maximum wezen.”

„Morgen onderneemt hij het waagstuk weer,” hernam Charly. „Komen wij hier terug?”

„Ja. Morgen komen hier de toestellen aan van de Luftverkehrsverein, men heeft mij daarvan heel veel goeds verteld — ik zou ze gaarne eens in de lucht zien.”

Intusschen werd het programma afgewerkt, en er had nog een groot spiegelgevecht plaats, waarbij met kleine bommen werd geworpen, slechts van een zwakke kruitlading voorzien, en waarbij hoog in de lucht met losse patronen afgevuurde mitrailleurs ratelden.

Juist toen het nummer beëindigd was, kwam een kleine zeer snelle auto het terrein oprijden, die dicht bij de groote tribune stilhield.

Dorrington stapte uit, slechts door zeer weinigen herkend, wisselde een paar woorden met den man, die aan het stuurwiel zat, drukte hem de hand en liep het veld over.

Charly had zijn kijker voor het oog gebracht, en den jongen man herkend.

Maar twee jonge lieden, die vlak voor Raffles en Charly zaten, schenen Dorrington evenzeer te kennen, en zij spraken blijkbaar over hem.

Een hunner zeide, zich tot zijn metgezel wendend:

„Het klinkt vreemd voor iemand, die 2000 meter stijgt — maar hij is laag gezonken.”

„Bedoel je Dorrington?” vroeg de ander verbaasd.

„Wien anders? Weet je dan niet, wie het is?”

„Ik meen, dat zijn gezicht mij niet onbekend voorkomt — ik geloof, dat ik hem vroeger eens gezien heb.”

„Dat heb je zeker, George! Hij was lid van de Jockey-Club.”

„Nee toch! Hij is toch niet van adel.”

„Toch wel! Hij heet ook volstrekt niet Dorrington.”

„Wie is hij dan?” vroeg de ander verwonderd.

„Zijn vader is graaf Drummond.”

„Zevende hertog van Dorset!” riep de ander uit, wiens verbazing ieder oogenblik scheen toe te nemen.

„Dezelfde.”

„Wat mankeert Bernard dan, dat hij hier op die manier zijn leven waagt?”

„O, hij doet het niet voor de aardigheid, dat kan ik je verzekeren.”

„Hij is er toch niet toe gedwongen?”

„Als hij dit niet deed, zou hij iets anders moeten doen! O, het is een heele geschiedenis, waarvan niemand het fijne weet! Hijzelf is indertijd eensklaps verdwenen — na hevigen twist met zijn vader, die hem onterfd moet hebben.”

„Hij heeft toch in ieder geval recht op den titel?”

„Natuurlijk — maar van een titel alleen kan men nu eenmaal niet leven.”

„Zouden wie hem niet eens aanspreken?”

De jonge man, tot wien de vraag gericht werd, haalde koeltjes de schouders op, en antwoordde:

„Ik zie niet in, waartoe dat zou dienen, George. Met een graaf Drummond kan ik converseeren — maar je kan toch niet van mij vergen, dat ik mij inlaat met een man, die toch eigenlijk weinig beter is dan een kunstenaar.”

HOOFDSTUK II.

Een duivelsch complot.

Toen Raffles en Charly den volgenden dag omstreeks twee uur met hun snelle auto het vliegveld van Hendon naderden, bleek het hun al spoedig, dat het bezoek van dien dag niet minder groot zou zijn, dan een dag te voren.

Een groote menigte te voet, in rijtuigen, op motorfietsen, in auto's, Jan Pleizier's, had zich weer naar het vliegveld begeven, teneinde daar opnieuw getuige te zijn van eenige stoutmoedige en acrobatische toeren van dozijnen Engelschen zoowel als vreemden.

De kleine auto werd bestuurd door Henderson, een reus van een kerel, met vuisten als smidshamers, en een nek als een stier.

Het kleine voertuig werd naar het wagenpark gebracht, dat een zeer groote oppervlakte besloeg, en onder toezicht stond van eenige controleurs.

Henderson nam zijn reçu in ontvangst, voorzien van een stempel, en daarop gingen de drie mannen het veld op.

Raffles had hiertoe het recht, als lid van de koninklijke Aero-Club, en omdat zijn loods op het terrein stond.

Daar Raffles van plan was, zelf na afloop van de vliegdemonstratie een kleinen tocht te maken, aangelokt door het verrukkelijke weer, stelde hij Henderson den sleutel van de loods ter hand, opdat deze de machine zou kunnen nazien.

Het eerste nummer van het programma was reeds begonnen, en wel 30 vliegmachines cirkelden tegelijk in de lucht.

Toen het drietal voor de loods gekomen was, en Henderson de deur had geopend, zeide Raffles tot hem:

„Wacht hier maar totdat wij komen, Henderson

— misschien wachten wij niet het geheele eind van het programma af.”

„Tot uw orders, Mylord,” zeide de reus, en hij ging de loods binnen, waar de „Duivel der Lucht” stond, met een zeil overdekt.

Raffles en Charly liepen nu langzaam verder, nu en dan den blik omhoog richtend, teneinde de vlieg-machines in hun evoluties gade te slaan.

Zoo bereikten zij de groote tribune en zochten daar hun besproken plaatsen op.

Een kwartier later stegen de zes toestellen van de Luftverkeersverein tegelijker tijd op.

Het waren bij uitstek splinternieuwe machines, die er wel eenigszins uitzagen als dichte equipages, van vleugels voorzien.

Men kon er instijgen door een zijdelings ingebracht portier, en ieder van deze „luchtomnibussen” bood plaats aan tien reizigers.

Zoodra zij weder geland waren, gingen Raffles en Charly opnieuw het veld op, teneinde ze van dichtbij te bezien, en nadat zij dit gedaan hadden, merkte Raffles glimlachend op:

„Misschien mag ik als Engelschman het niet zeggen, maar ik moet bekennen, dat ik zelden zoo iets sierlijks, en tot in de puntjes afgewerkt heb gezien! Zelfs het denkbeeld van gevaar verdwijnt geheel en al, wanneer men slechts een blik slaat op deze elegante toestellen met hun ranke lijnen, zonder een schroefje te veel of te weinig.”

Toen zij zich weder verwijderden, passeerde hen de parachutist, wiens beurt het aanstonds zou zijn, om zijn halsbrekenden toer te verrichten.

Raffles, die zich het gesprek tusschen de twee jongelieden van den vorigen dag zeer goed herinnerde, keek Dorrington nauwlettend aan.

Hij had een fijnbesneden, bleek gelaat, waarin twee donkere oogen schitterden, maar er lag op dit oogenblik een trek van diepe zwaarmoedigheid op.

De jonge man kon ternauwernood 26 jaar zijn, maar de fijne lijnen tusschen de wenkbrauwen en aan de mondhoeken verrieden, dat hij veel geleden had.

Het volgende oogenblik was hij voorbij gegaan.

Raffles keek hem even na, en zeide toen op zachten toon tot Charly:

„Ik zou wel eens willen weten, wat er eigenlijk tusschen dien jongeman en zijn vader kan zijn voorgevallen, en dat wel van ernstigen aard moet zijn geweest, dat hij er toe gekomen is, zijn leven voor een handvol goudstukken telkens opnieuw in de waagschaal te zetten.”

„Ik meen den naam Drummond eens gehoord te hebben,” zeide Charly peinzend, „maar dat moet vrij lang geleden zijn — ik kan mij tenminste niets herinneren.”

„Die jongen heeft een belangwekkend gezicht, Charly.”

„Dat heeft hij zeker.”

„Wanneer je tijd en lust hebt, moet je bij gelegenheid toch eens trachten uit te vorschen, wat er eigenlijk tusschen vader en zoon is voorgevallen.”

„Ik beloof het je! Zullen we nu weer naar de tribune teruggaan?”

„We zijn er tamelijk ver vandaan! Ik gevoel er meer voor, een weinig in de vliegenierstent te gaan zitten, waar het nu heerlijk koel zal zijn en waar wij een glas bier kunnen drinken.”

„Zooals je wilt.”

Langzaam staken de beide vrienden, nu en dan uitwijkend voor een vliegmaschine, het breede veld over.

Het toestel, waarmede Dorrington en Drake aanstonds zouden opstijgen, werd reeds naar het midden van het veld gerold.

Drake liep er zelf achter, in gesprek met zijn eersten mecanicien.

In de verte zagen zij Dorrington naderen, die zich den breedten, lederen riem onder het loopen om het lichaam gespte.

Eenige oogenblikken later passeerden zij hem, en weer vielen hun de lijdende trekken op het bleeke gelaat van den jongen man op.

Langzaam gingen zij verder.

Gedurende eenigen tijd hadden zij niet gesproken, en hun voetstappen werden gedempt door het zand, hetwelk hier het vliegveld bedekte.

Voor zij de groote tent bereikt hadden, waar zich de sportvliegers plachten op te houden, gingen zij een vrij dichte haag voorbij, bijna manshoog, en waarvoor zich aan den kant van het vliegveld een ondiepe, droge greppel bevond.

Daar het zeer warm was, en het malsche gras als het ware tot zitten uitnoodigde, nam Raffles een oogenblik plaats, de voeten steunend op den bodem van den greppel, en Charly volgde dadelijk zijn voorbeeld.

Raffles wilde juist een opmerking maken, toen hij daarin verhinderd werd op het hooren van een stem aan den anderen kant van de haag.

Daar liep een smal pad, hetwelk op deze plek langs de geheele breedte van het vliegveld liep, en uitkwam op den hoofdingang van de cantinetent.

Zooeven waren er blijkbaar twee mannen genaderd, die onkundig waren van de aanwezigheid der beide vrienden aan de andere zijde van de haag.

Dat zij hiervan inderdaad niets wisten, bleek maar al te duidelijk uit de weinige woorden, die zij wisselden....

De stem, welke Raffles zooeven vernomen had, en die een diepen eigenaardigen klank had, vroeg:

„Alles is dus in orde?”

„Ja, mijnheer.”

„Heb je het kunnen doen, zonder dat iemand er iets van zag?”

„Neem mij niet kwalijk — dacht gij soms, dat ik er getuigen bij gehaald had? Ik steek mijn hoofd liever niet in den strop! En nu moesten wij eens afrekenen.”

„Een oogenblikje! Zoover zijn we nog niet! Eerst moet ik mij overtuigd hebben — dat je je werk goed gedaan hebt.”

„Dat kunt u over vijf minuten zien, mijnheer. Gij hebt niet met een domoor te doen.”

„Je bent er dus zeker van, dat de jonge Dorrington vandaag voor de laatste maal den sprong heeft gewaagd?”

„Heel zeker.”

Op dat oogenblik kon Charly een kreet van afschuw niet onderdrukken.

En bijna tegelijkertijd vernamen de beide vrienden haastige voetstappen, die zich in allerijl verwijderden.

Charly Brand was opgesprongen, en trachtte over de haag te kijken.

Hij slaagde hier echter niet in.

Maar Raffles, die bijna een half voet boven hem uitstak, en die zijn voorbeeld had gevolgd, zag op vijftig meter afstand twee mannen haastig wegsnellen, die blijkbaar den kreet gehoord hadden, en begrepen, dat zij beluisterd waren.

Hij kon hen echter slechts op den rug zien, en het volgende oogenblik waren zij om een hoek van het pad uit het gezicht verdwenen.

Charly, die zeer bleek zag, wilde hen achterna snellen, maar Raffles hield hem bij den arm vast en zeide op korten toon:

„Dat leidt tot niets, Charly! Zij zijn al weg.”

„Maar hier wordt een vreeselijke moordaanslag gepleegd, Raffles,” riep Charly met bevende stem.

„Wij mogen die lieden niet laten ontsnappen.”

„Beter dat zij ontsnappen, dan dat Dorrington verongelukt! Zij hebben zeker iets met de parachute gedaan, de schurken, die het op zijn leven voorzien hebben! Wij hebben geen seconde te verliezen, Charly — wij moeten de opstijging beletten.”

Als de wind vlogen de beide mannen over het veld, met hun armen zwaaiend en roepend zoo hard zij konden.

Maar zij hadden nog geen vijftig passen afgelegd, of Raffles stond hijgend stil, vatte Charly bij den pols, en riep op schorren toon:

„Te laat! Drake is zoeven met den parachutist opgestegen.”

Raffles had maar al te goed gezien — de ranke vliegmaschine met Drake en den stoutmoedigen acrobaat aan boord had zich juist van den grond verheven — zij waren een halve minuut te laat gekomen.

Maar Raffles kon geen genoegen nemen met deze omstandigheid.

Hij kon het niet aanzien, dat misschien over een kwartier een vreeselijk ongeluk zou geschieden, dat het gevolg was van een laaghartigen aanslag.

Hij moest handelen — er moest iets geschieden!

Een oogenblik keek hij met starenden blik naar de vliegmaschine, die in sierlijke cirkels opsteeg, en schreeuwde toen:

„Hen na, Charly! Misschien, als zij in de lucht dicht naast ons zijn, dat zij dan begrijpen, wat

er aan de hand is! Wij moeten het in ieder geval probeeren.”

Charly had hem dadelijk begrepen, en zoo vlug zij konden, ijlden de beide vrienden op de loods toe, waar de „Duivel der Lucht” werd ondergebracht.

De deuren stonden wagenwijd open, en Henderson was, onder het fluiten van een vroolijk deuntje, druk bezig, in zijn hemdsmouwen een onderdeel van de machinetepoetsen, tot het glom als zuiver goud.

Hij wendde zich verbaasd om, toen hij snelle voetstappen achter zich hoorde, maar voor hij een vraag kon stellen, schreeuwde Raffles hem toe:

„Wij moeten de lucht in, Henderson! Is alles in orde met de machine?”

„In de beste orde, Mylord. Maar.....”

„Vraag niets, Henderson, het zal je daarboven in de lucht wel door mijnheer Brand worden verklaard.”

Onmiddellijk schoot de reus zijn jas weer aan, en met zijn hulp ging het al heel gemakkelijk, de vliegmaschine op haar onderstel naar buiten te rollen.

Raffles en Henderson namen in het schuitje plaats, terwijl Charly de schroef aandraaide.

Niet zoodra sloeg de motor aan, of de jonge man dook met groote behendigheid onder de vleugels door, klemde zich aan den rand van het schuitje der machine vast, die reeds over de grasvlakte rolde, en slingerde er zich in.

Aanstands haalde Raffles den hefboom van het hoogtestuur over, en bijna loodrecht steeg de „Duivel der Lucht” omhoog.

Het toestel van Drake was op dat oogenblik geen 700 meter van den grond en de kans was dus niet uitgesloten, dat zij hem nog bijtijds zouden kunnen bereiken.

Maar Charly, die Henderson met eenige woorden op de hoogte had gesteld, vroeg zich vol ontzetting af, wat zij moesten doen, indien Drake en Dorrington de beteekenis van hun verschijning niet begrepen.

Zeker, zij zouden zoo dicht mogelijk bijkomen — maar er waren grenzen, en het zou volstrekt niet mogelijk zijn, elkander iets toe te schreeuwen.

Daartoe maakten de schroeven te veel lawaai.

Intusschen had ook de „Duivel der Lucht” zich binnen weinige minuten tot op een groote hoogte opgeschroefd, en Raffles trachtte thans, boven het andere toestel te komen.

Dat ging echter niet zoo gemakkelijk, want de vliegmaschine van Drake steeg in onregelmatige bochten, en haar snelheid was bovendien zeer groot.

Er verliepen eenige minuten vol spanning.

Daar beneden had blijkbaar niemand de beteekenis van het opstijgen van het tweede toestel begrepen, behalve misschien de beide ellendelingen, die Raffles en Charly zoeven achter de haag hun misdadig plan hadden hooren bespreken.

Raffles liet zijn toestel zoo snel vliegen als hij met het oog op zijn eigen veiligheid slechts durfde wagen, en in ieder geval was de snelheid grooter dan die van het toestel, hetwelk zij op dit oogenblik achtervolgden.

Tien minuten verstreken, en onafgebroken hielden de drie mannen hun blikken gevestigd op het toestel van Drake, ieder oogenblik vreezend, dat de stoutmoedige parachutist den sprong zou wagen, die hem ditmaal den dood zou brengen. Daarvan waren zij overtuigd, want de woorden van de beide schavuiten achter de haag waren niet voor tweeërlei uitlegging vatbaar.

Reeds werden de circels, welke het toestel van Drake beschreef, hoe langer hoe kleiner, en de hoogte bedroeg thans op zijn minst 1800 meter.

Nog slechts een paar honderd meter en Dorrington zou den sprong wagen!

Maar op dat oogenblik was de „Duivel der Lucht” nog slechts op korten afstand van de andere vliegmaschine verwijderd.

Zij vloog er mede op gelijke hoogte, en de luchtreizigers konden elkander duidelijk onderscheiden.

Even later bedroeg de afstand tusschen de beide machines ternauwernood tien meter, maar dichterbij durfde Raffles niet komen, uit vrees, dat door de een of andere verkeerde wending de vleugels met elkander in aanraking zouden komen — met verschrikkelijke gevolgen.....

Maar tot zijn schrik zag Raffles, dat Dorrington reeds in het toestel was opgestaan, en dat hij zich verzekerde, dat de parachute op haar gewone plaats bevond.

Hij ontdeed het valscherms van zijn omhulsel, dat in de machine zou blijven liggen, en scheen zich gereed te maken voor den sprong.

Met wanhopige gebaren beduidde Charly hem, dat hij niet moest springen, maar de parachutist vatte deze gebaren blijkbaar verkeerd op, want hij

wuifde met de hand, als om de anderen te begroeten!

Het was maar al te duidelijk, dat hij niets beseftte van het gevaar, dat hem bedreigde.

Reeds had hij den voet op den rand van het schuitje gezet, terwijl hij zich met de eene hand vasthield aan een der stijlen, die het bovenste vleugeldek droegen, en het volgend oogenblik zou hij den vreeselijken sprong doen!

Op dat oogenblik bukte zich Henderson, die met verwilderden blik had toegezien, en greep van den bodem van het schuitje een dunne, maar zeer sterke lijn, die daar altijd opgeschoten lag.

Vliegensvlug maakte hij aan het einde een loopend knoop, terwijl hij het andere aan een stalen ring vastmaakte, aan den rand van het schuitje vastgeklonken.

Onmiddellijk had Charly begrepen, wat de brave kerel voornemens was, en hij maakte zoo veel mogelijk plaats voor hem.

Wat Raffles aangaat — hij bracht zijn machine met groote behendigheid nog wat dichterbij, en hield het zooveel mogelijk op dezelfde hoogte.

Henderson had zijn lasso ter hand genomen, en maakte zich gereed, om haar uit te werpen.

Als de parachutist slechts nog een blik had geworpen op de machine, die hem zoo hardnekkig vergezelde, dan zou het gezicht van den man, die daar met de lasso klaarstond, hem zeer waarschijnlijk wel hebben duidelijk gemaakt, dat er iets verkeers gaande was.

Maar — al zijn aandacht was thans gevestigd op de parachute en op de manoeuvres van zijn eigen piot.

Hij scheen het oogenblik af te wachten, waarop Drake hem het teeken zou geven, dat de 2000 meter bereikt waren.

Nog een paar seconden, en hij zou zich over den rand van het schuitje slingeren.....

Maar juist toen hij zijn lichaam strekte, teneinde overboord te springen, suisde de lasso door de lucht, geworpen door de vaste hand van James Henderson, die jarenlang in Canada en Argentinië koeienjongen was geweest en het werpkoord op meesterlijke wijze wist te gebruiken.

De loopende knoop viel over het hoofd en langs de schouders van den parachutist, juist toen deze ook den tweeden voet op den rand van het schuitje had gezet, en in de diepte wilde springen.

Een seconde kon het schijnen, alsof hij achterover terug zou vallen in zijn eigen vliegmaschine, maar toen stortte zijn lichaam voorover, en beschreef een wijden boog aan het einde van het strakgespannen touw, dat een lengte van bijna 20 meter had.

De „Duivel der Lucht”, die, zocals gezegd, niet zeer groot was, slingerde hevig, toen het toestel plotseling dit nieuwe gewicht te dragen kreeg, dat vreeselijk heen en weer zwaaide, en een oogenblik leek het, alsof de machine in de lucht zou capsijzen.

Met de uiterste spanning wist Raffles de machine echter in evenwicht te houden, en langzamerhand werden de slingeren minder.

Charly boog zich behoedzaam over den rand, en keek naar het lichaam, dat daar op twintig meter onder het schuitje nog altijd heen en weer schommelde als de slinger van een reusachtige pendule.

En hij slaakte een luiden kreet van schrik — de lus van de lasso, een weinig te groot, was langs zijn geheele lichaam afgeleden en toen Henderson het touw naar zich toe trok met kracht, had zij zich boven de enkels van Dorrington toegesnoerd — de ongelukkige hing thans met het hoofd omlaag — en hij scheen krampachtige pogingen in het werk te stellen, zich zoo te kronkelen, dat hij het touw met de handen kon vatten.

Charly schreeuwde Raffles toe, wat er geschied was, en onmiddellijk liet deze zijn toestel dalen, met de grootste snelheid, welke hij er slechts aan durfde geven.

Er verliepen een paar vreeselijke minuten, en toen Charly nogmaals over den rand van het schuitje boog, zag hij, dat het lichaam van den armzaligen parachutist stil hing.....

Waarschijnlijk had hij zijn bewustzijn verloren.

Op dat oogenblik bevond de vliegmaschine zich nog hoogstens twee honderd meter boven den grond, en Raffles moest thans de grootste voorzichtigheid

in acht nemen, teneinde het lichaam van den man, dat daar bewegingloos aan het einde van het twintig meter lange touw hing, niet zeer ernstig, misschien wel doodelijk bij de landing te verwonden.

En hij zag maar een mogelijkheid om te landen, zonder het leven van Dorrington in groot gevaar te brengen.

Op eenigen afstand bevond zich een van die diepe plassen, waaraan deze streek in Engeland zoo rijk is.

Raffles zette er aanstonds koers heen, en tien seconden later zweefde de vliegmaschine op zoo geringe hoogte boven het water, dat het lichaam van Dorrington zien nauwelijks op drie meter daarboven bevond.

Charly en Henderson hadden aanstonds begrepen, wat Raffles wilde.

Terwijl de jonge man zich van zijn jas en schoenen ontdeed, greep Henderson zijn scherp zakmes, en hield zich gereed, het touw door te snijden, waaraan het lichaam van den vliegenier hing.

Raffles liet de vliegmaschine nog een meter dalen — het mes deed zijn plicht en Dorrington's lichaam plofte in het water.

En bijna op hetzelfde oogenblik zwaaide Charly met een koenen sprong over den rand van het schuitje, en viel nauwelijks op twee meters afstand van den parachutist in het water.

Zoodra hij weder bovenkwam, zwom hij met krachtige slagen naar het beweginglooze lichaam, dat ook juist weer was boven komen drijven, wendte zich op zijn rug, vatte Dorrington bij het hoofd, en had na eenige oogenblikken den oever bereikt, waar zich reeds een groot aantal menschen verzameld had, die vol ontzetting ooggetuige waren geweest van het drama, dat zich zooveen op duizelingwekkende hoogte had afgespeeld.

HOOFDSTUK III.

Het onderzoek.

Uitgeput en hijgend stond Charly eenige oogenblikken stil, en hij scheen niets te hooren van de vragen, die tot hem gericht waren.

Toen duwde hij de nieuwsgierigen eenvoudig op zij, knielde naast den bewustelooze neder, legde het hoofd op zijn borst.

Dorrington haalde nog adem, bijna onmerkbaar!

Zijn mond was stijf gesloten, en zijn oogen, die wijd open stonden, hadden een uitdrukking van vreeselijke ontzetting.

Een van de omstanders wilde de parachute losmaken, die nog altijd op den rug van Dorrington bevestigd was, maar Charly beval kortaf:

„Laat dat! Dat moet de politie doen.”

„Wie praat daar van de politie?” liet zich een scherpe stem hooren, en op hetzelfde oogenblik baande zich een rijzig man, mager maar gespierd, met een intelligent gelaat, doordringende grijze oogen, en smalle lippen, een weg door de nieuwsgierigen, tot hij naast Charly Brand stond.

Hij nam hem een oogenblik op, keek naar het beweginglooze lichaam, en sprak toen, zich weder tot Charly wendend:

„Permiteer, dat ik mij aan u voorstel, mijnheer — ik ben Joe Deeks — Scotland Yard! Gij zult misschien wel eens van mij gehoord hebben.”

Ondanks den ernst van den toestand vloog er een glimlach over het gelaat van den jongen man.

Die vraag moest hem dan ook wel zonderling in de ooren klinken.

Hij zou nooit gehoord hebben van Joe Deeks, den schranderen detective, den bestrijder van John Raffles, en door deze meer dan eenige man ter wereld gevreesd!

Charly wist zich echter volkomen te beheerschen, en zeide, met een lichte buiging:

„Het spreekt van zelf, dat ik van u gehoord heb, mijnheer Deeks! Mijn hemel — wie zou dat niet! En ik ben blij, dat gij hier zijt, en kan nu de rest zeker wel aan u overlaten! Ik ben Charly Brand, de secretaris van Lord William Aberdeen!”

„En deze man is, als ik mij niet vergis, Bernard Dorrington, de parachutist.”

„Zoo is het.”

„Maar hoe komt hij in dezen toestand? Ik heb slechts het laatste gedeelte van het drama kunnen volgen — wat beteekent dat touw aan zijn voeten?”

„Het zal u spoedig genoeg duidelijk worden, mijnheer Deeks, als gij slechts de parachute nauwkeurig onderzoekt! Ik verzoek u er zelfs om — — er is...”

Hij hield op, bracht zijn mond bij het oor van den beroemden detective, en vervolgde toen op fluisterenden toon, opdat de omstanders het niet zouden hooren:

„Er is een laaghartigen moordaanslag op Dorrington gepleegd — er is iets niet in orde met de parachute.”

Deeks was in zijn leven al heel wat ervaringen rijk geworden, maar deze mededeeling deed hem blijkbaar zeer ontsteld staan.

„Weet gij zeker, wat gij daar zegt, mijnheer?” vroeg hij op gedempten toon. „Het klinkt bijna ongelooftlijk.”

„Ik ben zeker van mijn zaak,” antwoordde Charly kortaf. „Gij zult trouwens niet meer twifelen, als gij de parachute slechts onderzoekt! Maar sta mij de opmerking toe, mijnheer Deeks, dat het naar mijn

meening beter zal zijn, wanneer wij ons allereerst bezig houden met dezen ongelukkige! Hij verkeert in een beklagenswaardigen toestand — de schrik heeft hem blijkbaar bewusteloos gemaakt.”

En in weinige woorden deelde Charly den detective mede, wat er zoeven boven in de lucht was voorgevallen.

Deeks luisterde aandachtig toe, zonder dat er een spier op zijn ernstig gelaat bewoog, maar het was duidelijk, dat hij de zaak van het grootste gewicht achtte.

Toen Charly zijn verklaring had afgelegd, wendde Deeks zich tot een paar omstanders, die er sterk uitzagen, en vroeg:

„Zoudt gij ons willen helpen, dezen ongelukkige naar het vliegveld te dragen, waar wel een geneesheer zal zijn? Wij kunnen hem neerleggen in de tent, waar zich de cantine bevindt.”

Aanstands boden zich vier sterke mannen aan, die het lichaam van den bewusteloze opnamen, en het voorzichtig wegdroegen.

Deeks had de parachute van den haak losgemaakt, en droeg het zware voorwerp zelf onder den arm mee.

Wat Charly betreft — hij liep zoo hard hij kon vooruit, want al was het zeer warm, zijn drijfnatte kleederen veroorzaakten hem toch een onbehagelijk gevoel van koude.

Onder het loopen wierp hij een blik omhoog, en hij zag, dat het toestel van Drake zoowel als die van Raffles zich dicht naast elkaar voortbewogen, en klaarblijkelijk koers zette naar het vliegveld.

Van alle kanten kwamen nieuwsgierigen toelopen, en het duurde niet lang, of een groote drom verzamelde den kleinen optocht naar de cantine, waar het lichaam van Dorrington werd binnen gedragen, en behoedzaam op een der banken werd neergelegd.

Vandaar vroeg men telephonisch om een geneesheer, en geen vijf minuten daarna kwam een kleine auto aanstormen, die voor de tent stilhield en waaruit een eerwaardige oude grijze heer stapte.

Het was Dr. Ford, een bekende Londensche arts, die zich toevallig op de groote tribune had bevonden, en aanstands bereid was geweest, naar den bewusteloze om te zien.

Men maakte ruimte voor hem, en de geneesheer

trad naderbij, om zich over den bewusteloze heen te buigen.

Hij keek naar de oogen met hun glasachtigen glans, hij voelde den pols, hij kneep in de spieren, en toen hij zich weder oprichtte lag er een ernstige uitdrukking op zijn gelaat.

„Ik vrees, dat dit een langdurig geval zal worden,” zoo wendde hij zich tot Deeks, die nog altijd met de parachute onder zijn arm stond.

„Wat scheelt hem?” vroeg de detective op zachten toon.

„Dat is moeilijk in een paar woorden te zeggen, waarde heer Deeks! Het is een soort verstijving, en als de arme man weder tot bewustzijn komt zal hij hoogstwaarschijnlijk teekenen van volkomen versuffing vertoonen — vermoedelijk zal hij volstrekt niet meer weten, wat er met hem gebeurd is. Het is evenwel mogelijk, dat hij aanvallen van waanzin zal krijgen, het gevolg van de doorgestaane ontzetting.”

„En — is dat voor zijn leven?” vroeg Deeks op ernstigen toon.

„Als het een erg geval is — ja! Maar ik geloof, dat deze man gezond en sterk was, zijn weerstandsvermogen is dus grooter — en wellicht kan hij bij een doelmatige behandeling binnen een maand, misschien zelfs reeds vroeger weer de oude zijn! Gij behoeft er echter niet aan te denken, dat gij hem zelf in de eerste acht dagen zoudt kunnen onderwerpen! En nu zou ik u den raad willen geven, al die nieuwsgierigen, die hier niets te maken hebben, te laten verwijderen, want alles moet vermeden worden, wat bij zijn ontwaken hem kan opwinden.”

„Zullen wij hem niet aanstands vervoeren?”

„Zoo spoedig mogelijk! Dadelijk, nadat men hem droge kleederen heeft gegeven! In het Ziekenhuis, waarvan ik directeur ben, is nog plaats — laat hem daarnaar toe brengen, ik zal even telephoneren.”

„Dat is heel vriendelijk van u, dokter — dan zal ik mijn maatregelen nemen, om hier wat stilte en rust te brengen.”

Waarin die maatregelen bestonden, bleek spoedig, want eenige minuten later ontruimde een detachement snel ontboden politieagenten, die de orde op de verschillende rangen moesten bewaren, de geheele tent, zoodat in het ruime vertrek niemand anders meer aanwezig bleef dan zij, die er iets mede

te maken hadden — de barkeeper, twee kellners, Deeks, een inspecteur van politie, Hobson geheeten, twee agenten bij de deur, en Charly Brand, die zich zooeven bij een vliegenier van zijn kennissen van droge kleederen had voorzien, en zich nu naar Deeks begaf, om zijn verklaring af te leggen, ten overstaan van den inspecteur van politie.

„Mijnheer Brand,” zoo wendde Deeks zich tot Charly, zoodra de jongeman binnentrad, „wees zoo goed, het verhaal, dat gij mij zooeven gedaan hebt, nog eens aan den inspecteur mede te deelen.”

„Met genoegen,” zeide Charly.

En opnieuw deelde hij mee, wat er gebeurd was van het oogenblik af, dat hij en Raffles hadden plaats genomen in den drogen greppel.

Hobson had aandachtig toegeluisterd, en vroeg, toen Charly zweeg:

„Gij hebt dus die beide mannen niet gezien, die het gesprek voerden?”

„Neen, mijnheer! Maar daar komt Mylord zelf aan — tenminste wanneer uw agenten hem willen laten passeeren, wat nog zoo zeker niet schijnt te zijn, en daar hij vrij wat grooter is dan ik, bestaat er veel kans, dat hij die twee schurken beter heeft kunnen zien.”

Hobson begaf zich aanstonds naar de deur, ten-einde te gelasten, Lord William Aberdeen te laten passeeren.

Raffles wendde zich tot den inspecteur, en zeide op hoffelijken toon:

„Duid het mij niet ten kwade, inspecteur, wanneer ik hier een inval kom doen, maar — ik mocht een kleine rol vervullen in dit tooneelspel, dat bijna een drama werd, en gij zult het begrijpelijk vinden, dat ik belang stel in het lot van dien ongelukkige daar.”

„Het zou vreemd zijn als het niet zoo ware,” riep Hobson uit. „Ik stel het integendeel op zeer hoogen prijs, dat gij hier gekomen zijt! Wilt gij mij toestaan, u een paar vragen te stellen, in verband met de geheimzinnige zaak?”

„Ik verlang niets liever.”

„Ik dank u! In de eerste plaats dan: hebt gij de mannen gezien, die die afschuwelijke woorden spraken, welke gij en uw secretaris gehoord hebben?”

„Tot mijn leedwezen alleen op den rug, inspecteur.”

„Maar — zoudt gij hen herkennen?”

„Daarop durf ik niet bevestigend antwoorden! Zij liepen zeer snel, en gij zult het mij ten goede houden, dat ik allereerst dacht aan de redding van den parachutist! Het zou trouwens geen doel gehad hebben, hen te achtervolgen, want zij wisten zich ontdekt, en de manshooge haag was tusschen ons in, over een lengte van bijna een kilometer, zoodat zij zich gemakkelijk uit de voeten konden maken.”

„Maar kunt gij u althans herinneren, welke kleederen zij droegen?”

„Ja, de grootste droeg een grijs geruit colbert-costuum, of liever een Norfolk, een soort sportpak met ceintuur, en de ander zag er uit als een monteur, een electricien, kortom, een werkman, in een blauw linnen werkpak. Ik wil u er echter op wijzen, dat er op een dag als deze honderden mecaniciens op en bij het vliegveld zijn!”

De inspecteur dacht een oogenblik na, en hernam toen:

„Mij dunkt, dat wij ons nu allereerst moeten overtuigen, of er inderdaad iets aan de parachute verknoeid is! Maar voor ik daartoe overga, Mylord, moet ik u mijn verwondering te kennen geven voor de snelheid, en de stoutmoedige doortastendheid, waarmede gij zijt opgetreden.”

Raffles maakte echter een afwerend gebaar, en zeide:

„Ik verdien dien lof slechts voor een zeer gering deel! Het was mijn chauffeur, James Henderson, die op het allerlaatste oogenblik Dorrington met een lasso wist te omvatten, juist toen hij den sprong zou doen — die hem den dood zou hebben gebracht.”

„Wat dat laatste betreft — een onderzoek van het valscherms zal ons dienaangaande wel nadere gegevens brengen!” riep Deeks uit. „Maar eerst moeten wij zorgen, dat onze patient naar het Ziekenhuis komt.”

„Is er reeds een geneesheer bij hem geweest?” vroeg Raffles.

„Ja, Mylord, Dr. Ford, die zich op de groote tribune bevond!” antwoordde Deeks.

„De directeur van het Golden Cross Hospital?”

„Juist.”

Deeks had reeds de noodige bevelen gegeven, en nadat men Dorrington, die nog altijd bewusteloos

was, van andere kleederen had voorzien, werd hij met de autobrancard weggebracht.

Zoodra dit geschied was, werd het valschermscherm zorgvuldig op den vloer uitgespreid, en nu begon een nauwkeurig onderzoek.

De sterke zijde, waarvan de parachute was vervaardigd, bleek echter volkomen gaaf te zijn, en vertoonde niet het kleinste scheurtje.

Ook het boordsel van het ronde gat, dat zich boven in de parachute bevindt, en dat een doorsnede heeft van bijna een voet, was ongeschonden en had onmogelijk kunnen inscheuren.

Daarop werden een voor een alle koorden, twintig in getal, en die samen kwamen in een stalen ring, zorgvuldig onderzocht — zij waren nieuw en er was volstrekt niets bijzonders aan te bespeuren — zes krachtige mannen waren niet in staat, een der koorden stuk te trekken.

Deebs begon reeds een bedenkelijk gezicht te trekken, want hij had reeds den lederen riem onderzocht, die sterk genoeg bleek te zijn, om er desnoods een paard mee van den grond te lichten.

Maar eensklaps riep Raffles uit, die sedert eenige oogenblikken de zware stalen mousketon onderzocht, die achter in den ring van den riem werd gehaakt:

„Zoek maar niet verder — ik heb het al gevonden.”

Deebs hief met een ruk het hoofd op, en kwam naar Raffles toe, die niet het minste spoor van ontroering of zelfs van verbazing had getoond, toen hij zoo plotseling zijn aartsvijand tegenover zich zag.

Hij wist wel, dat de beroemde detective eerder aan zijn eigen persoonlijkheid zou twijfelen, dan aannemen, dat Lord William Aberdeen en de Gentleman-Inbreker, John Raffles, een en dezelfde persoon waren.

Raffles toonde hem den haak, en wees op een met het bloote oog ternauwernood zichtbare snede in het metaal, blijkbaar veroorzaakt door een uiterst dun metaalzaagje, en welke den haak tot op bijna zijn geheele dikte doorsneed.

Toen er nog eenige anderen om Raffles kwamen heenstaan, vatte deze den haak tusschen zijn sterke vingers, en zonder eenige moeite kon hij hem ongeveer in het midden ombuigen.

„Gij ziet wel, mijnheer Deebs,” zeide hij op ernstigen toon, „dat de beide stukken van den haak slechts door een zeer dun reepje metaal verbonden

waren en de schok, teweeggebracht door het zich plotseling openen van het valschermscherm, had dat reepje metaal zonder eenigen twijfel doen breken, en de ongelukkige parachutist zou even later als een vormlooze massa zijn teruggevonden.”

Deebs had den haak uit zijn handen overgenomen, bracht hem weder in zijn vorigen stand, en zeide toen, na de snede nauwkeurig te hebben beschouwd:

„Dit is zonder twijfel het werk van een vakman geweest. Het is niet zoo gemakkelijk, zulk een fijne, rechte snede in metaal te maken.”

„Er was zeker niets van te zien, want de misdadiger had de snede weder onzichtbaar gemaakt met behulp van een weinig stopverf, met een metaalkleurig watertje bestreken,” voegde Raffles er aan toe.

Er volgde een tamelijk langdurig zwijgen.

En daarop hernam Deebs:

„Het staat natuurlijk zonder eenigen twijfel vast, na wat wij ontdekt hebben, en na hetgeen Mylord ons heeft medegedeeld, dat wij hier te doen hebben met een laaghartigen moordaanslag, die slechts op het uiterste oogenblik verijdeld is geworden! Nu, ik geloof, dat wij de daders spoedig genoeg in handen zullen hebben.”

Raffles schudde echter mismoedig het hoofd, en zeide:

„Ik weet niet, of ik dat inzicht wel kan deelen, mijnheer Deebs! Het spreekt van zelf, dat de daders, zoodra zij zagen, dat hun toeleg mislukt was, de vlucht hebben genomen, en zich waarschijnlijk voorloopig niet meer zullen laten zien.”

„Maar wat kan wel het motief zijn van deze lage daad,” riep de inspecteur verwonderd uit. „Dorrington was, naar men mij heeft medegedeeld, een stil eenvoudig man, die in het geheel geen vijanden had! Integendeel, iedereen, die met hem in kennis kwam, werd zijn vriend.”

„Ik geloof, dat ik u wel een vingerwijzing kan geven, inspecteur,” zeide Raffles, na eenigen tijd te hebben nagedacht. „De man heet inderdaad geen Dorrington — zijn naam luidt anders — tenminste, wanneer de jongelieden gelijk hadden, die ik gister op de groote tribune hoorde verzekeren, dat Bernard Dorrington de zoon is van Graaf Drummond, Hertog van Dorset.”

Joe Deebs liet een verbaasden uitroep hooren, en merkte toen op:

„Dat zou wellicht heel wat kunnen verklaren! Wilt gij mij eens mededeelen, Mylord, wat die jongelieden van Dorrington zeiden?”

„Met genoegen, mijnheer Deeks,” antwoordde Raffles.

En hij deelde in weinige woorden aan den detective mede, wat hij en Charly den dag te voren hadden hooren verklaren door een der jongelieden, die op de tribune voor hen stonden, en waarvan er een bekend scheen te zijn met Dorrington.

Deeks had aandachtig geluisterd en hernam nu:

„Ik zal trachten, de jongelieden terug te vinden. Gij kent hen zeker niet, Mylord?”

„Neen, ik had hen nooit te voren gezien.”

„Nu, als wij een oproep in de bladen plaatsen, zullen er wel meer personen komen opdagen, die den jongen Graaf Drummond gekend hebben, en ons iets uit zijn verleden kunnen mededeelen. Weten wij dat eenmaal, dan valt ons het opsporen van de daders van dezen moordaanslag misschien heel wat gemakkelijker.”

De inspecteur, die gedurende dit korte gesprek in gedachten verzonken was geweest, hernam nu op levendigen toon:

„Ik meen mij te herinneren, dat er eenige jaren geleden een hooglopende twist heeft plaats gehad tusschen den ouden Graaf en zijn zoon Bernard. Niemand heeft ooit echter de ware beweegreden tot dien twist geweten. Ik denk een of ander intieme familieaangelegenheid, welke de betrokken personen niet gaarne bekend laten worden.”

„Het valt te bejammeren, dat wij Dorrington zelf in de eerste week zeker niet zullen kunnen verhooren,” mompelde Deeks. „Hij zou zeker wel de aangewezen persoon zijn, om ons kostbare inlichtingen te geven. Natuurlijk moet er een verbitterde vijand in zijn leven zijn, en hij moet dat weten! Intusschen — wij zullen doen wat wij kunnen! Gij geeft me toch zeker wel verlof, Hobson, hier eenige lieden te ontbieden, die mij inlichtingen kunnen verschaffen.”

„Natuurlijk, Deeks!” riep de inspecteur haastig uit. „Wel man, ik draag de zaak van ganscher harte aan je op! Je hebt toch anders niets om handen?”

„Neen, ik ben juist vrij! Ik heb vanmorgen den dief van het paarsnoer van Gravin Keene kunnen laten opbergen — het was wel degelijk de man, dien ik dacht, Hobson.”

„Doe dan, wat je het best acht.”

„In de eerste plaats zou ik de lieden willen ontbieden, die belast zijn met de zorg voor de parachute en alles, wat er toe behoort! En dan moet Drake ook hier komen!”

Een paar agenten werden haastig weggestuurd, om het personeel van Drake's machine op te sporen, maar naar den vlieger behoefde men niet te zoeken — hij trad juist binnen, bleek en ontdaan, en klaarblijkelijk zeer onder den indruk van het gebeurde.

„Ik ben blij, dat gij gekomen zijt, mijnheer Drake! Ik had juist om u willen zenden! Gij zijt zeker wel bereid, mij te antwoorden op eenige vragen betreffende het ongeluk, aan Dorrington overkomen?”

„Vraagt wat gij wilt, mijnheer.”

„Gij kent mij?”

„Wie zou u niet kennen! Gij zijt de detective Joe Deeks.”

„Mijnheer Deeks is belast met deze zaak, mijnheer Drake,” lichtte de inspecteur toe.

„Zeg mij dan eens, mijnheer, wie belast was met de zorg voor het valschermscherm, waarvan Dorrington gebruik maakte,” begon Deeks, terwijl hij zijn monocle in het oog klemde.

„Het valschermscherm lag altijd in mijn eigen loods, waar mijn machine stond, in een kist, die uitsluitend daarvoor bestemd bleef.”

„Was die kist op slot?”

„Voor zoover ik weet niet! Zij werd eenvoudig gesloten met een paar krammen, waardoor een rond houtje werd gestoken.”

„Maar de deuren van uw loods werden toch zeker altijd behoorlijk gesloten, wanneer gij uw machine daar weer neer had gezet?”

„Natuurlijk.”

„Wie had den sleutel van die loods?”

„Ik had er een, en Dorrington.”

„Gaaft gij dien sleutel nooit af?”

„Welzeker deed ik dat! Maar dan toch alleen maar aan mijn mecanicien Pat Jones.”

„Hebt gij Jones reeds lang in dienst?”

„Zoolang ik vlieg, acht jaar.”

„Is hij betrouwbaar?”

„Als goud.”

„Draagt hij ook zorg voor het valschermscherm?”

„Het is eigenlijk zijn werk niet, en Dorrington keek meestal zelf alles na, maar Jones is een ijverige

kerel, die graag iets om handen heeft, en hij hielp altijd, als Dorrington het valscherf, nadat hij er mede was neergestreken, weder opvouwde."

„Dat is, naar ik mij wel eens heb laten zeggen, een werkje, dat zeer veel nauwkeurigheid vereischt?"

„Zonder twijfel! Een verkeerd liggende plooi, een koord, dat met een ander verward raakt, een ring, die verschoven is — de minste onnauwkeurigheid kan zeer ernstige gevolgen hebben! Daarom deed Dorrington ook altijd het valscherf weer in het foudraal."

„Gij kent zijn valscherf zeker goed, daar gij reeds een half jaar in talrijke plaatsen van Engeland met hem opstijgt?"

„O ja, heel goed."

„Is deze staaflaak een onderdeel van het valscherf, die er altijd bijbehoort heeft?"

Deebs liet den vlieger den stalen mousketon zien, en Drake antwoordde zonder aarzeling:

„Ja, die haak hoort bij het valscherf. Maar — wat beteekent die keep er in? Mijn God, nu wordt mij alles duidelijk! Men heeft dien haak ingevijld, teneinde hem te doen breken."

„Zoo is het, mijnheer Drake," hernam Deebs, terwijl hij den vlieger aandachtig aankweek, en zich inspande, teneinde iederen valschen toon in de stem van Drake aanstonds te kunnen opvangen!

Maar als hij comedie speelde, dan deed hij het toch op een voortreffelijke wijze!

Zijn gelaat was smartelijk vertrokken, zijn lippen beefden, en alles wees er op, dat hij diep onder den indruk was van de ontdekking, welke hij zooveel gedaan had.

Op dit oogenblik keerden de agenten terug met Pat Jones, en den tweeden mecanicien van Drake, Mike Seldom geheeten.

De eerste was een man van omstreeks veertig jaar, een boom van een kerel, de tweede nog haast een knaap, nauwelijks 19 jaar, met een schrander gelaat en levendige schitterende blauwe oogen.

Zij begrepen blijkbaar volstrekt niet, wat men van hen verlangde, en bleven verlegen bij de deur staan.

Deebs had zich tot Raffles gewend, en vroeg op zachten toon:

„Herkent gij soms een van die mannen, Mylord, in de persoon van den mecanicien, dien gij met den ander hebt zien vluchten?"

„Ik zou hen op den rug moeten zien!" antwoordde Raffles.

„Draai u eens even om, vrienden!" riep Deebs met luide stem.

Verwonderd draaiden de beide mecaniciens zich met het gelaat naar den wand van de tent, en Deebs wendde zich tot Raffles met de vraag:

„Welnu?"

Raffles antwoordde bijna aanstonds:

„Zij zijn het zeker niet! De man in zijn werkkleed, dien ik hard zag wegloopen, was geen reus, als die vriend daar, maar evenmin een knaap als Seldom! Neen, zij waren het zeker niet!"

„Gij kunt u weder omdraaien, vrienden!" riep Deebs. „Kom eens hier, en gij, Jones, antwoord mij duidelijk en zonder omwegen op de vragen, die ik u zal stellen. Ik ben Deebs van Scotland Yard, en ik ben met het onderzoek in deze zaak belast. Zeg mij nu eens, — wie heeft gisteren, na het gebruik, het valscherf opgevouwen en in het foudraal gedaan?"

„Mijnheer Dorrington en ik, mijnheer!" antwoordde Jones.

„Was de parachute toen in orde?"

„Volkomen in orde!"

Deebs nam den haak weder ter hand, boog hem een weinig open, liet hem aan den mecanicien zien, en vroeg:

„Kunt gij mij ook zeggen, of de haak van het valscherf in dezen toestand was, toen gij het valscherf opvouwde?"

Jones uitte een kreet van schrik en antwoordde:

„Zeker niet, mijnheer Deebs! Alles was in orde, zeg ik u!"

„Maar zie nu eens goed toe! Ik buig nu den haak weder dicht, en gij kunt nu de snede van het fijne metaalzaagje ternauwernood zien! Bovendien was zij met stopverf dichtgestreken, waaraan men een metaalkleur had weten te geven. Het is dus zeer wel mogelijk, dat gij het niet gezien hebt!"

„Maar mijnheer Dorrington was nooit levend op den grond gekomen, als hij dezen haak had gebruikt, mijnheer!" riep Jones uit. „De schok van zijn vallend lichaam bij het opengaan van het valscherf had dezen haak laten breken, zoo zeker als twee maal twee vier is!"

„Dat wilde ik juist uit uw mond hooren, Jones!" hernam Deebs glimlachend. „Gij zijt heel zeker van uw zaak?"

„Volkomen zeker! Gij kunt het zeker ook wel nagaan! Het lichaam valt over een afstand van bijna 100 meter met verbazende snelheid, en dan gaat eensklaps het scherm open! De koorden, de ringen en de haak moeten wel heel stevig zijn, om dien plotselingen schok te kunnen weerstaan, en zij

moeten van het beste, niet te harde staal vervaardigd zijn. Deze haak echter is zoodanig ingesneden, dat er nauwelijks een paar millimeter van het metaal overblijven — en dat dunne reepje had den schok zeker niet uitgehouden!”

Wie eenmaal het merk cigarettens
Dubec 3 rookt, vraagt geen ander.

HOOFDSTUK IV.

De vrouw van Dorrington.

Eenige oogenblikken bleef het stil in de tent.

Iedereen luisterde vol spanning en nieuwsgierig naar de antwoorden, welke Jones gaf op de vragen van Deeks, welke deze op korten toon stelde.

De detective dacht even na, en vervolgde toen:

„Hoe laat was het, toen mijnheer Dorrington gisteren met het valscherf neerkwam?”

„Zoowat halfvier, mijnheer!”

„De eerste opstijging had vandaag om elf uur plaats — deze haak moet dus zijn doorgezaagd in den tijd, welke tusschen beide tijdstippen verliep. Kunt gij u niet voorstellen, Jones, wie het gedaan kan hebben?”

„Hoe zou ik dat, mijnheer?” riep de mecanici wanhopig uit. „Als ik den kerel tusschen mijn vingers had — ik zou hem vermorzelen!”

„Wat deedt gij met het valscherf, nadat mijnheer Dorrington en gij het weder hadden opgevouwen?”

„Wij brachten het eerst naar het vliegveld terug! Gisteren stond er nog al een stevige bries, en mijnheer Dorrington kwam neer op bijna vijf kilometer hier vandaan! Ik ben hem met de auto gaan ophalen!”

„Vervolgens?”

„Vervolgens brachten wij het valscherf, zooals wij dat altijd doen, dadelijk naar de loods, waar de machine van mijnheer Drake staat, en legden het in de kist.”

„Kan die kist gesloten worden?”

„Alleen met een rond houtje, dat door twee krammen gestoken wordt.”

„Wat deedt gij toen?”

„Ik ging de machine van mijnheer Drake schoon maken, die intusschen door mijn kameraad en een paar andere mecaniciens in de loods was gebracht.”

„Vertel mij eens — kan zich in die loods iemand verborgen houden, zonder dat gij het ziet?”

Jones dacht even na, en antwoordde toen:

„Dat is zoo goed als onmogelijk, mijnheer! Er is een ondiepe kast, heel laag, met planken er in, en die altijd vol staat met kannen met olie, leege benzinebussen, rollen bouchiedraad, en andere benodigdheden! In de loods zelf staan een paar heel kleine kisten, die nauwelijks genoeg ruimte zouden bieden voor een kat. Ik kan niet inzien, dat zich in de loods iemand zou kunnen verborgen houden, zonder dat ik het aanstonds merkte.”

„Hoe laat was het, toen gij de loods verliet?”

„Omstreeks zeven uur!”

„Sloot gij haar af?”

„Ja, mijnheer!”

„Wat deedt gij met den sleutel?”

„Dien ging ik dadelijk aan mijnheer Drake brengen!”

„Is dat zoo, mijnheer Drake?” zoo wendde de detective zich tot den vlieger, die aandachtig toeluisterde.

„Zoo is het, mijnheer Deeks!” antwoordde Drake. „Hij bracht mij den sleutel, toen ik in detent met eenigen mijner collega's zat te praten.”

„Kan het soms een andere sleutel geweest zijn?”

„Neen! Dat is onmogelijk! Het is een zeer groote, zware sleutel, van een tamelijk ongebruikelijken vorm.”

Deeks wendde zich tot Jones, die zijn wenkbrauwen hoog had opgetrokken, en blijkbaar van die vraag niets begreep, en vervolgde glimlachend:

„Ik verdenk u geen oogenblik, goede vriend, — maar — gij zoudt uzelf hebben kunnen vergissen, nietwaar?”

„Dat zou al een heel zonderlinge vergissing zijn geweest, mijnheer!” kwam Jones droogjes. „Het

was de eenige sleutel, dien ik bij mij had.”

„Wanneer kwaamt gij voor het eerst weder in de loods?” aldus hervatte Deeks zijn ondervraging.

„Vanmorgen om acht uur.”

„Was mijnheer Drake er toen al?”

„Nog niet!”

„Gij hadt dus bij hem den sleutel moeten halen, om de deur te openen?”

„Zoo is het!”

„Gaf hij u dien sleutel zelf?”

„Nee, het dienstmeisje deed het. Mijnheer Drake sliep natuurlijk nog, het was half zeven, toen ik in zijn woning kwam.”

„En hebt gij niets bijzonders opgemerkt bij het ontsluiten van de deur?”

„Niets!”

„Het slot werkte dus zooals gewoonlijk?”

„Zonder eenige hapering!”

„En de kist?”

„Naar de kist heb ik niet omgezien — ik dacht heelemaal niet aan het valscherf!”

Weer heerschte er eenige oogenblikken stilzwijgen in de groote tent.

Iedereen begreep wel, dat het toch lang niet gemakkelijk zou vallen, den dader aan te wijzen van den laaghartigen moorddaanslag, vooral nu Dorrington zelf niet instaat was, eenige inlichtingen te verschaffen.

Deeks stond eenigen tijd in gedachten verzonken, en zeide toen:

„Wij zullen nu naar de loods gaan, ik wil zelf het slot eens onderzoeken! Mylord, en gij, Mijnheer Brand, die zulk een groote rol in de zaak hebt gespeeld — gij zult mij misschien wel willen vergezellen, daar gij wel belang in het geval zult stellen!”

„Een zeer groot belang, mijnheer Deeks!” antwoordde Raffles. „En ik ben u zeer erkentelijk, dat gij ons veroorlooft, u te vergezellen!”

„Ga je mee, Hobson?” zoo wendde de detective zich tot den inspecteur.

„Tot je dienst, Deeks!”

„En gij, Mijnheer Drake — gij zult zeker ook wel van de partij willen zijn? Wij hebben trouwens uw sleutel noodig!” vervolgde Deeks, zich tot den vlieger wendende.

„Beschik slechts over mij, mijnheer Deeks!” zeide Drake.

De vijf mannen verlieten nu de tent, en begaven

zich naar de loods, waar de machine van Drake was ondergebracht.

Deze haalde den sleutel te voorschijn, maar voor hij hem in het slot kon steken, zeide Deeks:

„Een oogenblikje! Ik zou gaarne eerst eens het slot onderzoeken!”

Hij bukte zich na zijn vergrootglas uit zijn zak te hebben genomen, bekeek met groote aandacht het hout rondom het gat van het slot, en zeide toen:

„Een vreemd ding! Ik kan volstrekt geen spoor van braak ontdekken! En toch is het duidelijk, dat de dader hier binnen geweest moet zijn, om zijn misdadig opzet ten uitvoer te brengen.”

„Misschien had hij een valschen sleutel?” opperde Raffles. „Ik heb wel eens gehoord, dat men wasafdrukken kan nemen van een slot, en dat daarnaar sleutels vervaardigd worden.”

Charly Brand moest zich omwenden, teneinde den glimlach te verbergen, die op zijn gelaat was verschenen, op het hooren van deze woorden uit den mond van den Gentleman-Inbreker.

Deeks echter antwoordde:

„Dat wordt inderdaad wel gedaan, Mylord — maar ik kan niet het geringste spoor van was aan het slot ontdekken, en toch had er, tenminste wanneer de afdruk niet reeds vele maanden vroeger werd genomen, iets van achter moeten blijven.”

„Is er misschien een looper gebruikt?”

„Dat komt mij hoogst onwaarschijnlijk voor!” antwoordde Deeks. „Niet alleen is het slot ouderwetsch en ingewikkeld — ik kan ook geen enkel krasje vinden!”

„Nu, dan is de man natuurlijk op een andere manier binnengekomen,” kwam Raffles een weinig ongeduldig. „Is hier geen venster?”

„Er is er wel een, Mylord,” antwoordde Drake. „Maar dat is niet zoo gemakkelijk te openen, tenzij men een der ruiten vernield — en voor zoover ik kan nagaan, viel er volstrekt niets aan te bespeuren.”

„Misschien ziet mijnheer Deeks wel iets meer!” hernam Raffles met een fijn glimlachje. „Het is zijn vak, moet gij weten!”

Reeds had Jones de deur met den sleutel geopend, en allen traden binnen.

Bijna de geheele ruimte van de loods werd ingenomen door den tweedekker van Drake.

Links van den ingang bevond zich het venster,

de onderzijde op ongeveer een meter van den grond, klein, en uit vier ruitjes bestaande.

Ook in het schuine dak bevond zich nog een dergelijk venster.

Raffles was aanstonds op het venster in den wand toegetreden, en bekeek het aandachtig.

Het had geen scharnieren, maar paste in een sponning, en werd daar door vier kleine houten wervels, een aan iedereen kant van het raam, op zijn plaats gehouden.

Raffles draaide aan de wervels, en zag, dat ze gemakkelijk bewogen konden worden.

„Zou ik uw vergrootglas even mogen hebben, mijnheer Deeks?” zoo wendde hij zich glimlachend tot den detective. „Gij weet, dat ik in mijn vrijen tijd mij wel eens bezondig aan amateurisme op het gebied van uw beroep, en dat raam heeft mijn belangstelling gewekt!”

„Zie hier, Mylord!” antwoordde Deeks, terwijl hij hem zijn vergrootglas overhandigde, en terwijl op zijn strak gelaat de eenigszins neerbuigende glimlach te zien was van den man, die zich verheven gevoelt boven het stumperig gedoe van den dilettant.

Raffles was weder op het raam toegetreden, bekeek door het vergrootglas een oogenblik raampost, werveltjes en sponning, en zeide, nadat zijn onderzoek nauwelijks een paar seconden had geduurd: „De dader is door dit raam binnengekomen!”

„Wat zegt gij daar?” riep Deeks verwonderd uit. „Dat is toch onmogelijk!”

„Waarom?”

„Waarom? Om de wervels!”

„O, onze man was niet de eerste de beste, mijnheer Deeks! Hij heeft heel eenvoudig overdag, en toen men al heel gemakkelijk deze loods kon binnenloopen, nauwkeurig de plaatsing van de wervels opgemeten, en toen viel het hem niet moeilijk, des nachts aan den buitenkant van het raam hun plaats te bepalen. Hij zaagde een zeer dun gleufje door de sponning van het raam, terzijde van de wervels, en behoefde nu niets anders te doen, dan ze naar beneden te drukken, met een of ander zeer dun voorwerp — bijvoorbeeld een verfmes of iets dergelijks! Hebt ge hier misschien iets dergelijks in uw gereedschapskist, Jones?” zoo wendde hij zich tot den mecanicien.

„Wel zeker, Mylord!” antwoordde Jones haastig.

„Ik maak zelf een mengseltje om de beschadigde plekken van de draagvlakken mee te bestrijken, waarin lijnolie het hoofdbestanddeel is, en daarvoor gebruik ik een spatel, hier hebt gij er een!”

En hij overhandigde Raffles een mes met een ronde punt, zeer buigzaam, en waarvan het lemmet over de geheele breedte zeker niet dikker was dan een blad papier.

Raffles nam het glimlachend aan en zeide toen tot Deeks, die een weinig verstoord had toegezien:

„Nu zal ik eens zien, mijnheer Deeks, wat ik ervan terecht breng!”

En zonder het antwoord af te wachten, verliet hij de loods.

De anderen keken in spanning naar het raam.

En nauwelijks een paar seconden later zagen zij eerst ter rechterzijde van het raam het dunne lemmet van het mes verschijnen, juist boven een der wervels.

Het lemmet bewoog zich benedenwaarts, drukte den wervel omlaag, en verdween.

Daarop zag men Mylord voorbij het raam gaan, en dezelfde kunstbewerking aan de linkerzijde herhalen.

Hij behoefde het nu nog alleen aan den onderkant van het raam te doen, en de vierde, bovenste wervel kon nu het raam niet langer terughouden.

Raffles duwde het voorzichtig uit de sponning, waarbij het een weinig draaide, en liet het aan den binnenkant van de loods neer.

Daarop wendde hij zich eenigszins spottend tot Deeks, en zeide:

„Ik geloof, mijnheer Deeks, dat ik nu wel ongeveer hetzelfde gedaan heb als de man, die den haak van het valscherp bijna geheel doorzaagde!”

„Prachtig!” riep Deeks uit, „maar nu moet gij mij toch eens zeggen, hoe de dader de wervels weer op zijn plaats kreeg, nadat hij de loods verlaten had.”

„Heel eenvoudig — vermoedelijk met een gebogen ijzerdraad!” antwoordde Raffles.

„Wel, Mylord — gij laat mij verbaasd staan!” riep Deeks uit, „en ik ben u zeer erkentelijk, dat gij mij het werk uit de handen neemt!”

Deeks had dit laatste op eenigszins scherpen toon gezegd, en het was duidelijk te zien, dat hij in zijn beroepstrots gekrenkt was.

En toch kon hij beter dan iemand anders weten, dat hoofdinspecteur Baxter reeds eenige malen met

dankbaarheid gebruik had gemaakt van de diensten van Lord Aberdeen, die bekend stond als een van de beste amateur-detectives, welke Engeland ooit gekend had.

Zijn Lordschap zweeg echter op de eenigszins scherpe opmerking, welke de beroemde detective zooeven gemaakt had, en zeide slechts:

„De kwestie, hoe de misdadiger hier is binnengekomen, is thans opgelost. En ik geloof, dat gij thans ook niet meer in het onzekere behoeft te verkeeren aangaande de persoonlijkheid van dien man, of tenminste van den medeplichtige van wiens hulp hij zich heeft bediend, gij zult hem wel moeten zoeken onder de beroepsinbrekers, want voor zoover ik kan oordeelen, is dit het werk van een ervaren dief, die het gewend is, ramen en deuren op deze wijze te openen.”

Deebs gaf geen antwoord.

Reeds was hij begonnen, de loods aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Er ontging weinig aan zijn scherpen blik, en Charly, die al zijn bewegingen volgde, zag, dat hij een eindje sigaret van een richel nam, er even aan rook, en het toen in zijn zak liet glijden.

De inspecteur onderhield zich op zachten toon met Raffles, en de vlieger stond peinzend in een hoek, blijkbaar nog altijd zeer onder den indruk van hetgeen er was voorgevallen.

Er verliepen omstreeks tien minuten, en toen liet de stem van Deebs zich weder hooren, die zeide:

„Het heeft geen nut, ons hier nog langer op te houden, mijne heeren. Er staan talrijke vingerafdrukken in de onmiddellijke nabijheid van het raamkozijn — het raam werd zeker vele malen uit de sponning genomen en er weer in gezet!”

„Zeker wel eenige keeren per dag, mijnheer Deebs!” zeide Drake. „Als de zon op de loods scheen, was het hierbinnen zeer warm, en dan waren Jones en Seldom gewend, het raam uit de opening te nemen. Des avond werd het er echter altijd weer ingezet.”

„Voetstappen vallen ook niet te zien, tenminste geene, waar ik iets aan heb!” vervolgde Deebs. „Er is hier natuurlijk in den loop van den dag druk heen en weer geloopt.”

„Door minstens drie menschen, mijnheer Deebs!” gaf Drake te kennen.

Deebs haalde mistroostig de schouders op, en zeide:

„Het doet mij leed, dat ik het moet zeggen — maar als de dader en zijn medeplichtige de vlucht hebben genomen, dan kan ik waarlijk niet inzien, hoe wij hen zullen uitvinden!”

„Misschien geeft het verleden van mijnheer Dorrington eenige ophelderingen,” merkte Raffles op, die zijn gesprek met den inspecteur had afgebroken, en op zijn beurt zijn scherpe blikken hier en daar door de loods had laten dwalen.”

„Om daarentrent iets te weten te komen, Mylord, zouden wij in ieder geval moeten wachten, totdat Dorrington in staat is, ons op onze vragen te antwoorden!” hernam Deebs.

„Men zou misschien ook zijn vader kunnen onderwerpen!” gaf Raffles rustig te kennen.

„Maar zijn vader heeft immers met de geheele zaak niets te maken!” riep Deebs ongeduldig uit.

„Rechtstreeks misschien niet, dat geef ik toe, maar men zou toch wel eens kunnen trachten te onderzoeken, wat wel aanleiding gegeven heeft tot de verkoeling, die er tusschen vader en zoon is ingetreden. Wellicht geeft dat eenige opheldering aangaande de beweegredenen, die den misdadiger tot zijn boos opzet hebben geleid. Het is namelijk mijn meening, mijnheer Deebs, dat de aanslag veeleer beraamd was tegen den jongen Graaf Drummond, dan tegen den vlieger Dorrington!”

„Het is mogelijk!” kwam Deebs kortaf. „In ieder geval zal ik mij zoo spoedig mogelijk naar den ouden Graaf begeven — hij kan ons misschien eenige kostbare inlichtingen verschaffen!”

Daar men thans in de loods verder niets te zoeken had, verlieten allen haar weder, waarop de deur gesloten werd, en men zich weder naar de canteent begaf, waar Jones en Seldom nog altijd wachtten.

Deebs trad op de beide mecaniciens toe, en zeide:

„Ik zal u moeten verzoeken, u ter beschikking van de Justitie te houden. Wellicht heb ik u nog eenige vragen te stellen. Gij behoeft u echter volstrekt niet ongerust te maken — ik ben er van overtuigd, dat gij volstrekt niets met de zaak te maken hebt!”

Raffles had intusschen Charly Brand een wenk gegeven, en de beide vrienden verlieten het vliegveld, na afscheid te hebben genomen van den inspecteur en van Joe Deebs, en de verzekering te hebben gegeven, dat zij ten allen tijde bereid zouden

zijn, als getuigen in deze geheimzinnige zaak op te treden.

Het was reeds laat in en middag, en reeds hadden eenige speciale edities van de voornaamste bladen melding gemaakt van het geval, toen de fraaie blauwe limousine van Raffles stilhield voor het Golden Hospital, waarheen men den beklagenswaardigen Dorrington had vervoerd.

Charly Brand behoefde slechts den naam van Lord William Aberdeen te noemen, en zich aanstonds toestemming te zien geven, den parachutist te bezoeken.

Dorrington lag op dit oogenblik op een zaal voor twaalf personen, dicht bij een der ramen, en een weinig afgezonderd, hetgeen mogelijk was, omdat slechts de helft der bedden bezet was.

Ten onvervloede was er om zijn ledikant een scherm heengezet, zoodat de bezoekers tegen onbescheiden blikken gevrijwaard bleven.

Het gewone bezoek was overigens reeds voorbij, en de ruime zaal lag daar stil en rustig in het licht, dat door drie groote ramen naar binnen stroomde.

Toen Charly en Raffles binnentraden, nadat een verpleegster hun den weg had gewezen, zagen zij, zoodra zij achter het scherm waren gegaan, dat zij niet de eenige bezoekers waren.

Op een stoel naast het hoofdeinde van het bed, waarop de bewustelooze sluimerde, zat een jonge, eenvoudig gekleede vrouw, met een bleek, maar zeer schoon en regelmatig gelaat, dat op dit oogenblik een mengeling van teedere liefde en diepe smart vertoonde.

Zij hield de hand van den slapende, die op het dek lag, in de hare, en hield haar oogen onafgebroken op het strakke, wasachtig bleeke gelaat van Dorrington gericht.

Zij keek nu langzaam op, en vestigde haar blikken op de beide bezoekers, die bescheiden waren blijven staan, en reeds weder aanstalten maakten zich terug te trekken, daar zij als bij ingeving hadden begrepen, dat deze jonge bleeke vrouw de echtgenote moest zijn van Bernard Dorrington.

Maar zij vestigde haar mooie blauwe oogen op het gelaat van Raffles en toen verhelderden eensklaps haar trekken.

Op zachten toon fluisterde zij:

„Neem het mij niet kwalijk — zijt gij niet Lord

William Aberdeen? Men heeft mij u beschreven — en uw portret staat in de Daily Mail! Gij zijt de man, die mijn armen Bernard van een vreeselijken dood gered hebt!”

„Ik acht mij gelukkig mevrouw, dat ik inderdaad in de gelegenheid ben geweest, mijnheer Dorrington te redden — ofschoon ik tot mijn bitter leedwezen moet opmerken, dat de doorgestane ontzetting hem heel veel kwaad heeft gedaan!”

„De dokter is gelukkig tamelijk tevreden, My lord!” zeide de jonge vrouw. „Hij zegt, dat Bernard misschien over een week geheel hersteld zal zijn van dezen schok!”

Zij was opgestaan, had haar hand zachtjes losgemaakt, zonder den slapende te wekken en kwam nu op de beide mannen toe.

Zij stak hen beurtelings de hand toe, keek hen met tranen in de oogen aan en zeide met een stem van ontroering:

„Laat mij u dank zeggen, Mylord, en u ook, mijnheer, voor uw edelmoedige daad! Gij weet het niet — maar Bernard is alles voor mij op de wereld! Ik zou niet meer hebben kunnen leven, als hij den dood had gevonden!”

„Laat ons daar niet over spreken, mevrouw!” zeide Raffles op zachten toon. „Nu uw man buiten gevaar is, moeten wij allereerst trachten, de ellendingen te ontmaskeren, die hem naar het leven stonden — en daarbij kunt gij ons van grooten dienst zijn!”

„Ik wil u helpen zooveel ik kan, Mylord!”

„Antwoord mij dan slechts op een paar vragen, Mevrouw!”

„Vraag slechts — ik heb niets te verbergen, Mylord!”

„Weet gij — wie uw echtgenoot is?”

„Ik weet het! Hij is de eenige zoon van Graaf Drummond!”

„Heeft hij ongenoegen met zijn vader gekregen?”

„Een hoog loopende twist, Mylord!”

„Kent gij de oorzaak van dien twist?”

„Die oorzaak staat voor u, Mylord!” antwoordde de jonge vrouw met een droevigen glimlach. „O, het is heel ouderwetsch en al heel veel vaker gezien. Ik ben maar een eenvoudig meisje, ik was arm, van een burgerlijke familie — Graaf Drummond was heel trotsch, en schatrijk! Hij had zich een andere schoondochter gedroomd, — hij moest vrees-

lijk kwaad geworden zijn toen Bernard zijn eigen weg wilde volgen, en met mij huwde — want wij zijn voor de wet getrouwd, Mylord! Wij waren beiden meerderjarig, en Bernard kon het dus zonder de wettelijke toestemming van zijn ouders stellen. Ik wil mij niet beter maken, dan ik ben, Mylord — maar dat mag ik toch wel zeggen, dat ik zelf alles in het werk heb gesteld, om een breuk te voorkomen. Ik had willen weggaan — ik had mijn geluk gaarne ten offer willen brengen aan wat Graaf Drummond beschouwde als het geluk van zijn zoon. Maar Bernard wilde mij niet laten gaan — hij zei, dat hij zich het leven niet kon denken zonder mij — ik was zwak, ik gaf toe!”

Haar oogen waren vol tranen geschoten, maar toen hief zij met een ruk het mooie hoofdje op, en vervolgde met een dankbaren blik naar den slapende:

„En ik heb er nog geen seconde berouw van gehad, Mylord! Bernard heeft mij geen seconde laten gevoelen, wat hij voor mij had achtergelaten! Geen oogenblik heb ik het aan zijn houding kunnen merken, dat hij gedwongen was, een zeer groot fortuin prijs te geven, en hard te werken, om voor ons beiden — en voor ons kindje het brood te verdienen.”

„Gij hebt een baby?” vroeg Raffles op zachten toon.

„Een meisje van twee jaar, Mylord! En — misschien — —”

De jonge vrouw boog verlegen het hoofd, en een warme blos steeg een oogenblik in haar bleeke wangen op.

Raffles hief glimlachend de hand op, en zeide op gedempten toon:

„Ik begrijp het al, Mevrouw! Graaf Drummond heeft er waarschijnlijk prijs op gesteld, behalve een meisje ook nog een stamhouder te krijgen! En zeg mij nu eens — kunt gij uzelf volstrekt geen voorstelling vormen van den aard van den aanslag, die op uw echtgenoot gepleegd is?”

„Volstrekt niet, Mylord! Het is mij een raadsel, Bernard had niets dan vrienden — als hij vijanden had, zou ik de eerste geweest zijn, die het had moeten merken.”

„Had hij geen ander vak kunnen kiezen, dan juist dit zeer gevaarlijke beroep?”

„God weet, dat ik hem gesmeekt heb, het te laten varen — maar het betaalt heel goed, en wij wilden geld bijeen sparen, om naar Canada te gaan, waar Bernard een kleine boerderij wilde koopen, want hij heeft verstand van den landbouw. Hij had mij beloofd, dat hij nog hoogstens twintigmaal zou opstijgen — dan zouden wij juist genoeg bijeen hebben gehad voor de reis, en voor den aankoop van wat grond en een huisje daarginds!”

„Bernard had dus iedere hoop opgegeven, zich weder met zijn vader te verzoenen?”

„De oude Graaf is heel koppig, Mylord!” mompelde de jonge vrouw, nauwelijks hoorbaar.

„Nu nog dit — is uw man voortdurend in dezen toestand gebleven, is hij nog niet wakker geworden, sinds men hem hier bracht?”

„Zeker, gedurende een paar uren!”

„Waart gij hier toen reeds?”

„Ja, Mylord!”

„Herkende hij u?”

„Ja, Godlof! Maar voor het overige schijnt zijn geheugen ernstig te hebben geleden — hij is half versuft, en zijn zenuwen moeten een hevigen schok hebben gekregen! De dokter heeft het mij ook ten strengste verboden met hem over het ongeluk te praten, voor hijzelf daar toestemming toe geeft.”

„Hij weet dus in het geheel niet, wat er met hem gebeurd is?”

„Niet het minst, Mylord!”

„Wilt gij mij uw adres opgeven, opdat ik u, wanneer dat noodig mocht zijn, kan spreken? Ik stel veel belang in Mijnheer Dorrington — en ik wil alles doen, wat ik kan, om de laffe moordenaars te vatten!”

„Daar dank ik u hartelijk voor, Mylord!” zeide zij met bevende stem. „Wij wonen hier in een klein pension, een soort hotel, in Backwater Road, Gresham Building!”

Raffles had het adres juist genoteerd, toen een zwak geluid zijn aandacht trok.

Dorrington was weder wakker geworden.

Het was duidelijk, dat hij hen beiden niet herkende, hetgeen dan ook niet wel mogelijk was, maar hij strekte de hand uit naar de jonge vrouw, en zeide met zachte, smeekende stem:

„Anna, kom naast me zitten!”

HOOFDSTUK V.

Het onderzoek van John Raffles.

Raffles was er niet de man naar, om een plan, dat hij zich eenmaal in het hoofd had gezet, niet aanstonds ten uitvoer te brengen.

Dorrington had hem aanstonds aangetrokken, en hij wilde het geheim ontsluiëren, dat nog altijd hing om den moordaanslag, die op den jongen parachutist gepleegd was.

Het had van den aanvang af bij hem vastgestaan, dat die aanslag niet den parachutist, maar den zoon van den Graaf had gegolden.

En in die meening was hij bevestigd, nadat hij nog dienzelfden dag onderzoek had gedaan naar de omstandigheden, waarin de Dorringtons leefden.

Een oogenblik had hij gemeend, dat hier wellicht minnenijd in het spel was, maar hij zag de dwaling hiervan spoedig in, — Anna Dorrington had haar man te zeer lief, en beiden leefden zeer teruggetrokken, met slechts weinig vrienden.

Trouwens — in zulke gevallen, dat wist Raffles uit ervaring, maakt de afgewezen minnaar slechts zeer zelden gebruik van de hulp van derden, ten einde zijn wraakzucht te koelen.

Bij navraag was het hem gebleken, dat de titel en het fortuin van Graaf Drummond, ten minste wanneer hij zich niet verzoende met zijn zoon, zouden overgaan op een zijtak — de volle neef van Graaf Drummond, Arthur Hayfield, zou thans zoowel titel als fortuin erven.

Niet zoodra had Raffles dit ontdekt, of hij liet door particuliere detectives een grondig onderzoek instellen naar de levensomstandigheden van dezen Hayfield.

En de inlichtingen luidden niet al te gunstig voor den jongen man — hij wedde, speelde grof,

leefde boven zijn inkomen, maakte dus schulden, en stond bekend als een losbol.

Niemand echter kon hem iets bepaald misdadigs ten laste leggen — jongelieden als hij waren er in Engeland maar al te veel te vinden!

Toch besloot Raffles, Arthur Hayfield in het oog te houden.

Hij woonde thans in een der Noordelijke voorsteden van Londen, en het stond vast, dat hij met den ouden Drummond op vriendelijken voet verkeerde, en veel bij deze en diens echtgenoot op bezoek kwam.

Het volgende wat Raffles deed, was, zich te laten aandienen bij Graaf Drummond zelf.

En hij vond een vóór den tijd vergrijsd man, met een bleek gelaat, spierwit haar, strenge trekken, die van trots en koppigheid getuigden, en een kleine dame, met een zacht, lijdend gelaat, en melancholieke grijze oogen.

Hij kwam in een stil groot huis, dat uitgestorven scheen, en waar de stappen even hol klonken als in een klooster, waar zelden een lach werd gehoord, en waar de bedienden steeds op de teenen schenen te loopen.

De naam van Lord William Aberdeen had ook in dit huis echter een goeden klank, en daaraan had hij het waarschijnlijk te danken, dat hij werd toegelaten, want het bleek al spoedig, dat de vriendenkring van Graaf Henry Drummond uiterst beperkt was.

Het echtpaar ontving zoo weinig mogelijk gasten, en partijen waren er niet meer gegeven sedert Bernard het huis had verlaten.

En het had weinig gescheeld, of zelfs Lord William

Aberdeen had zich de deur zien wijzen, toen hij het waagde, den naam van den verloren zoon te noemen.

Raffles liet zich echter niet zoo spoedig vrees aanjagen, en na eenige minuten vol spanning kreeg hij er den Graaf althans toe, rustig naar hem te luisteren.

Graaf Drummond had Raffles strak aangekeken, en bleef met gebogen hoofd en gebalde vuisten zitten, toen Raffles zijn verhaal geëindigd had.

Zijn lippen beefden slechts even, toen hij op heeschen toon zeide:

„De jongen is dus — — acrobaat geworden?”

„Dat moest hij wel, Graaf!” antwoordde Raffles. „Hij kon immers niet verhongeren — nu hij de zorg voor een vrouw op zich had genomen!”

„Hij had een andere vrouw kunnen krijgen!” hernam de oude Graaf op doffen toon. „Waarom heeft hij zich verlaagd door met zulk een schepsel zijn levensweg te gaan?”

„Ik verzeker u, Graaf,” zeide Raffles op ernstigen toon, „dat gij Anna, zijn vrouw, zeer groot onrecht aan doet, als gij minachtend over haar spreekt.”

„Maar zij is een avonturierster — een café-chantant-zangeres — zij heeft zelfs gestolen!”

Raffles wierp zich verbaasd in zijn stoel achterover, keek den Graaf onderzoekend aan en riep uit:

„Hoe komt gij daarbij, Graaf? Waarom geeft gij haar die beleedigende namen? Anna Carroll was concertzangeres, en zij zou het waarschijnlijk nog zijn, als — — zij haar stem door een keelziekte niet onherroepelijk had verloren! En gestolen? Wel, ik verzeker u op mijn woord, dat er geen reiner, eerlijker schepseltje op de wereld te vinden is!”

De oude Graaf keek Raffles met een weifelenden blik aan en gromde toen:

„Hoe kunt gij dat weten?”

„Hoe ik dat weet? Omdat ik naar haar geheele verleden een zeer grondig onderzoek heb laten instellen. En wilt gij haar eenige misdaad weten? Zij had uw zoon lief! Meer misdreef zij niet! En zij had hem zoo lief, dat zij zelfs bereid was, haar eigen geluk voor hem op te offeren, en heen te gaan, den weg vrijlatende voor de vrouw, die gij voor hem hadt uitgezocht! Wist gij dat, Graaf?”

„Dat wist ik niet!” antwoordde Graaf Drummond,

zonder Raffles aan te zien. „Men had mij — — andere dingen van haar verteld!”

„Heeft die „men” een naam, Graaf?” vroeg Raffles ernstig. „Is het dezelfde „men”, die haar betichtte van diefstal? Heet hij misschien — — Arthur Hayfield?”

„Ik wil van mijn neef geen kwaad hooren, Mylord!” riep Graaf Drummond uit. „Het is waar, dat hij die beschuldiging heeft geuit — maar dan herhaalde hij slechts, wat men hem had gezegd!”

„Het is mogelijk!” hernam Raffles kortaf. „Intusschen, Graaf — ik heb u nog lang niet alles gezegd! Ik heb u zelfs den naam nog niet genoemd, dien uw zoon had aangenomen! Leest gij couranten?”

„Slechts zelden!”

„Hebt gij gelezen van het ongeluk, dat den parachutist Dorrington is overkomen? Maar wat vraag ik — dat kunt gij onmogelijk vernomen hebben, anders zoudt gij nu reeds weten, dat Dorrington en Bernard Drummond een en dezelfde persoon zijn!”

De Graaf had zich half uit zijn stoel opgericht, de bevende handen steunend op de leuning, en keek Raffles met een wanhopige uitdrukking in zijn oogen aan.

Hij wilde iets zeggen, maar voor hij er tijd toe had, ging de deur open en Gravin Drummond, die het vertrek eenigen tijd te voren had verlaten, trad weder binnen, zeer bleek, het gelaat door smart vertrokken.

Zij ging op Raffles toe, en nauwelijks verstaanbaar was haar stem, toen zij zeide:

„Is het waar, wat gij daar zegt, Mylord? Is mijn arme jongen — — verongelukt?”

„Dat zeide ik niet, Gravin!” antwoordde Raffles haastig. „Ik zeide, dat hij een ongeluk heeft gekregen. Maar wacht — ik heb hier een nummer van de „Daily Mail” bij mij, waarin het geval beschreven staat. Wanneer gij het goed vindt, zal ik het u voorlezen. Gij weet, dat onze bladen geen bescheidenheid kennen, en zoo is het nu al in geheel Engeland bekend, dat de parachutist Dorrington inderdaad de eenige zoon is van Graaf Drummond.”

En zonder een nadere toestemming af te wachten, begon Raffles met heldere stem het relaas van het ongeluk voor te lezen.

Nog geruimen tijd nadat hij het blad weder had

opgevouwen, bleven de beide oude menschen, die het niet waagden, elkander aan te zien, zwijgend in dezelfde houding zitten.

De oude Graaf was de eerste, die sprak.

Hij wendde zich tot zijn vrouw, en zeide op zachten, als om vergiffenis smeekenden toon:

„Luister eens, Sabine — dat van — — dat jonge meisje — — dat was niet waar, zegt Mylord! Zij was heel fatsoenlijk, zij was een concertzangeres, en zij heeft zich niet het minste te verwijten — gestolen heeft zij nooit!”

„Dat heb ik immers altijd geweten, Henry!” zeide de oude dame op klagenden toon, terwijl zij zich met de bevende vingers een van haar sneeuw-witte lokken van het voorhoofd wegstreek. „Denkt gij, dat wij vrouwen dat niet aanstonds kunnen zien? Ik wist wel, dat dat hooge gladde voorhoofd niet loog, evenmin als de prachtige, heldere blauwe oogen! Maar wij worden oud, Henry, heel oud — wij hebben Lord Aberdeen nog niet eens bedankt — en toch heeft hij onzen jongen het leven gered! Want Henry — blijft toch in ieder geval ons kind!”

De Graaf stond op, en kwam met gebogen hoofd, blijkbaar zeer ontroerd, op Raffles toe.

Hij stak hem een bevende hand toe en zeide:

„Ik wil er tegenover u, die hem het leven heeft gered, geen geheim van maken, Mylord — het viel mij in den laatsten tijd bitter zwaar, aldus in onmin te leven met mijn eenigen zoon! — En — toen wist ik nog niet, wat gij mij zooveen hebt medegedeeld, en dat ge mij toch zeker niet hebt gezegd, om mij te pijnigen. Het is waar, wat ge mij hebt medegedeeld, nietwaar?”

„Het is de zuivere waarheid, Graaf! Gij zoudt dat jonge meisje niets anders hebben kunnen verwijten, dan dat zij niet van adel en arm was!”

„Misschien zult gij er mij om veroordeelen, Mylord — maar dat was ook het eenige verwijt, hetgeen ik aanvankelijk liet gelden!” hernam Graaf Drummond. „Ik ben altijd trotsch geweest op den naam van mijn geslacht, en ik kon het denkbeeld niet verdragen, dat mijn eenige zoon, op wien de titel moest overgaan, met een arm meisje uit den burgerlijken stand huwde!”

„Toen hij haar huwde, Graaf, bezat zij in ieder geval nog haar schoone stem, en die was zeker meer waard, dan gij wel schijnt te vermoeden!” hernam

Raffles op zacht berispelden toon. „Ik meen echter uit uw woorden te mogen opmaken, dat gij in den laatsten tijd uw meening hebt gewijzigd — dat gij wellicht zelfs geneigt zoudt zijn, uw zoon de hand weder te reiken?”

„Het is zoo, Mylord! Ik kan het thans niet langer verbergen!” riep de oude man met bevende stem.

„En mag men vragen, waarom gij dan nooit aan die goede opwelling gehoor hebt gegeven?”

„Maar wij wisten immers in het geheel niet, waar onze jonge was, Mylord!” riep nu de Gravin Sabine op wanhopigen toon, de oogen vol tranen. „Nooit heb ik geweten, dat hij langen tijd zoo dicht bij ons was! En gij kunt mij gelooven of niet — maar ondanks het verbod van mijn man zou ik alles in het werk hebben gesteld, om hem weder tot ons te brengen!”

„Het is een groot geluk, Gravin, dat een paar jongelieden uw zoon in den parachutist herkend hebben en... dat onze dagbladen een weinig onbescheiden zijn, wanneer zij de lezers slechts op een weinig sensatie kunnen onthalen!”

Raffles zweeg even, en vervolgde toen, schijnbaar onverschillig:

„Uw neef bezoekt u zeker veel in den laatsten tijd?”

„Heel veel!” antwoordde Graaf Henry.

„Wanneer gij uw zoon zoudt hebben onterfd — of veronderstel, dat hij dood was, dan zou Arthur Hayfield immers den titel en uw fortuin erven?”

„Zoo is het! Waarom vraagt gij mij dat?” vroeg de oude Graaf, terwijl hij Raffles doordringend aankeek.

„O, het heeft niets te beteekenen, Graaf!” antwoordde Raffles haastig. „Heeft uw neef wel eens over uw zoon gesproken?”

„Niet dikwijls!”

„In goeden of in kwaden zin?”

Graaf Henry scheen een oogenblik met zijn antwoord te aarzelen, en zeide toen:

„Die twee zijn nooit dikke vrienden geweest. Ik herinner mij nu, dat Arthur eens verteld heeft, dat hij Bernard had gezien — tijdens een reis door Italië. Hij verzekerde mij, dat mijn zoon toen samen met... die vrouw in tingeltangels van het minste allooi optrad — als liedjeszanger!”

„Het spijt mij, dat ik het moet zeggen, Graaf — maar dat heeft uw neef gelogen!” hernam Raffles

kalm. „Uw zoon heeft al dien tijd geen voet buiten Engeland gezet, dat staat vast!”

„Maar waarom zeide hij dat dan? Wat kan hem daartoe bewogen hebben?” riep Gravin Sabine uit.

„Daarop wil en kan ik u geen antwoord geven, Gravin!” antwoordde Raffles, terwijl hij opstond.

„Misschien als Graaf Henry het eens overdenkt, — dat hij dan wel zeer spoedig het motief van die lage verdachtmaking zal ontdekken. Ik voor mij zet thans mijn onderzoek voort — en ik zal niet rusten,

voor ik den ellendeling heb ontdekt, die den aanslag op het leven van uw zoon, den rechthebbenden Graaf Drummond, pleegde!”

En met deze woorden nam Raffles afscheid van de beide oude lieden, met de belofte, dat hij hen zoo spoedig mogelijk weder zou bezoeken — en na zichzelf de verzekering te hebben hooren geven, dat Gravin Sabine althans zich zoo spoedig mogelijk naar het ziekenhuis zou begeven, teneinde daar haar geliefd kind in de armen te kunnen sluiten.

Welke cigaret wordt alom gevraagd
Merk Dubec 3.

HOOFDSTUK VI.

Het einde van een schurk.

Het was dienzelfden avond omstreeks elf uur, toen Raffles zich gereed maakte, om uit te gaan.

Hij trad de bibliotheek binnen van het heerenhuis, hetwelk hij met Charly Brand in de Regent Street bewoonde, en waar hij den jongen man aantrof, verdiept in de lezing van de laatste avondbladen.

„Ga je uit?” vroeg Charly verwondert, met een blik op de overjas, en den hoed, die Raffles in de hand hield.

„Ja! Staat er iets nieuws in de bladen?”

„Weinig! Scotland-Yard volgt nog altijd het spoor, maar niemand schijnt nog op het denkbeeld te zijn gekomen, zich, evenals jij dat gedaan hebt, naar de ouders van den ongelukkigen Dorrington te begeven.”

„Nu, ik houd Deeks voor schrander genoeg, om dat morgen aanstonds te doen!” hernam Raffles schouderophalend. „Zijn eenige fout is, dat hij soms wel eens wat treuzelt! Hij loopt wel eens achter de feiten aan.”

„Mag ik vragen, waar je heengaat, Raffles?”

„Welzeker! Ik ga Arthur Hayfield een bezoek brengen!”

„Nu? Op dit uur?” riep Charly verbaasd uit.

„Waarom niet? Hij maakt toch immers een dag van den nacht?” hernam Raffles schouderophalend.

„Wat ben je van plan, bij hem te doen?”

„In de eerste plaats wil ik eens zien of hij een grijs geruit sportcostuum heeft! En dan zal ik hem verzoeken, mij den rug eens te willen toedraaien!”

„Wat! Je gelooft dus werkelijk, dat.....!”

„Ik ben er zelfs bijna zeker van, Charly! Ik weet niet meer, welke bekwame criminalist eens gezegd

heeft, dat men bij iedere misdaad allereerst naar het motief moet zoeken! Kent men eenmaal de beweegreden, dan is men reeds een goed eind op weg, om ook den dader te leeren kennen! Welnu, hier ligt de beweegreden al zeer dicht voor de hand. Daar wij wraakzucht kunnen uitschakelen, blijft alleen..... hebzucht over! Als Bernard sterft, dan vervallen titel en fortuin onherroepelijk aan Arthur Hayfield! Het is dus in het belang van Hayfield, dat Bernard verdwijnt — voorgoed! Herinner je, dat hij ook alles gedaan heeft, om den verstooten zoon zwart te maken bij zijn ouders, teneinde een verzoening te beletten! Hij heeft in Dorrington zeker zijn neef herkend, en daar hij moest vreezen dat de een of anderen dag ondanks alles een verzoening tot stand zou komen — zoo heeft hij het laatste middel willen toepassen — moord!”

„Alles goed en wel, Raffles — maar het is en blijft toch maar een veronderstelling!” riep Charly uit.

„Een veronderstelling, die al een zeer hechten ondergrond van waarschijnlijkheid heeft,” merkte Raffles kalm op. „Ik wil daar overigens heengaan, teneinde de keten van bewijzen geheel en al te doen sluiten, zoodat er geen enkele schakel ontbreekt!”

„Denk je laat terug te komen?”

„Dat zal geheel en al van de omstandigheden afhangen. Het is zeer wel mogelijk, en zelfs waarschijnlijk, dat ik hem niet thuis tref.”

„Hij woont hier een heel eind vandaan — je kunt er onmogelijk voor twaalf uur zijn, zelfs al neem je een auto!”

„Dat is juist een voortreffelijke uur, Charly,” hernam Raffles glimlachend. „Misschien zijn de

bedienden daar reeds naar bed, zoodat die ons niet kunnen storen!"

„Maar als zij naar bed zijn, Raffles, dan kunnen ze je toch niet binnenlaten!" riep Charly uit.

„Dat bezwaar is niet groot!" hernam Raffles met een spottend lachje. „Ik heb hun hulp niet noodig!"

„Ik blijf op je wachten, Raffles — ik ben zeer benieuwd naar het resultaat van dit zonderlinge bezoek! Ik moet je echter zeggen, dat ik het tamelijk onvoorzichtig vind — Deeks mocht het eens te weten komen, en die zal het niet weinig zonderling vinden, dat Lord Aberdeen zich op die eigenaardige wijze toegang verschaft in een andermans huis!"

„Deeks komt het zeker te weten, want ik ben van plan, hem te roepen als ik slaag!" hernam Raffles bedaard. „En wat het laatste betreft — hij weet heel goed, dat ik op Scotland Yard als amateur-detective bekend ben — en detectives wenden zich ook niet onder alle omstandigheden tot de bedienden van de lieden, die zij verdenken! Maar nu moet ik gaan — anders wordt het werkelijk te laat!"

De beide vrienden drukten elkander de hand, en Raffles verliet het vertrek, en vervolgens het huis, om in de Regent Street een chauffeur te wenken, dien hij, bij het vooruitzicht op een goede fooi, wist over te halen, hem naar de Chesterton Road te rijden, waar de jonge Hayfield de tweede en derde verdieping van een fraai Apartment House bewoonde.

Het was juist twaalf uur toen hij, op den hoek van het blok, uit de auto stapte, en den chauffeur wegzond.

Hij liep eerst eens aan de overzijde voorbij het groote huis, en zag, dat het reeds bijna geheel van onder tot boven in duisternis gehuld was.

De vestibule was echter verlicht, en Raffles kon duidelijk het venster zien van de woning van den conciërge.

Hij bedacht zich echter niet lang, maar stak de straat over, en ging het huis binnen.

Dadelijk trad de conciërge hem tegemoet, en vroeg, wat de late bezoeker wenschte.

„Is mijnheer Hayfield thuis?" vroeg Raffles.

„Nee, mijnheer!" antwoordde de man, verwonderd, dat men een van zijn huurders om dezen tijd wilde spreken.

„Gij weet zeker ook volstrekt niet, wanneer hij thuis komt?" vervolgde Raffles, terwijl hij den man een halve guinje in de hand drukte.

„Dat kan ik u onmogelijk zeggen, mijnheer!" antwoordde de conciërge, zeer verheugd over deze vorstelijke fooi. „Mijnheer Hayfield is tamelijk ongeregeld in zijn gewoonten."

„Maar gelooft gij niet, dat ik op hem zou kunnen wachten?"

De conciërge trok een bedenkelijk gezicht, en zeide toen:

„Dat zal wel moeilijk gaan, mijnheer! De twee bedienden van mijnheer Hayfield zullen wel naar bed zijn. Meestal behoeven zij niet op hun meester te wachten. Ik zou uzelf in mijn loge kunnen laten wachten — als ik niet dadelijk ging sluiten, en als ik maar eenige zekerheid had, dat mijnheer Hayfield voor eenen thuiskomt!"

„Hoe komt hij er in als hij gaat slapen?"

„Hij heeft een sleutel van het huis, mijnheer!"

„Nu, dan zal ik morgen nog maar eens terugkomen!" zeide Raffles onverschillig. „Ik ben een oude vriend van hem — en ik was hier toevallig in de buurt — dat is alles!"

Hij knikte den man toe, en begaf zich weder naar de voordeur.

Maar toen hij deze bijna bereikt had, maakte hij gebruik van een oogenblik, waarop de conciërge zich omkeerde, om zich vliegensvlug te verschuilen in een soort nis, terzijde van de vestibule, half verborgen door een trap naar de eerste verdieping.

Hij kon zoo de voordeur in het oog houden, zonder zelf te worden gezien.

Er waren nog geen tien minuten verlopen, of er kwam opnieuw een bezoeker, die tamelijk aarzelend binnentrad, toen op den portier toeging, en dezen op half gedempten toon, maar toch zoo luid, dat Raffles hem verstaan kon, vroeg, of mijnheer Hayfield reeds thuis was, men verwachtte hem.

Op het ontkennend antwoord van den portier verwijderde de man zich weder haastig, en er ging een schok van ontroering door het lichaam van Raffles — nu de man hem den rug toekeerde, herkende hij in den duidelijk den man in de blauwe werkkiel, die den dag te voren haastig achter de haag de vlucht had genomen.....

Een oogenblik dacht Raffles er over, te voorschijn

te springen, en den kerel te grijpen, maar toen viel het hem in, dat hij twee vliegen in een klap zou kunnen slaan, als hij slechts nog wat wachtte.

Er verstreken nog tien minuten, en toen doofde de portier de lichten, na de voordeur zorgvuldig te hebben gesloten.

Raffles wachtte, tot hij zich in zijn woning had teruggetrokken, en sloop toen met katachtige schreden de trap op, tot hij de tweede verdieping bereikt had.

Hier bleef hij even luisterend staan, maar toen hij niets hoorde, haalde hij zijn loopers te voorschijn, en het duurde niet lang, of hij had de woningdeur, zonder eenig gerucht te maken, geopend.

Men was er in dit huis blijkbaar op voorbereid, dat de bewoners wel eens aangeschoten thuiskwamen, want in de breede gang brandde een heldere elektrische lamp.

Het was dus zaak, om voorzichtig te zijn.

Raffles had de deur weder gesloten, luisterde aandachtig, en ging toen verder, behoedzaam alle deuren openend, welke hij op zijn weg ontmoette.

Aan het einde van de gang bleek zich de deur van de slaapkamer te bevinden, die aan de werkkamer grensde.

Beide vertrekken waren met zeer veel smaak en op kostbare wijze gemeubeld.

Raffles wijdde eerst zijn aandacht aan de werkkamer, en doorzocht de schrijftafel, steeds op een verrassing voorbereid, en klaar, om aanstonds te handelen als de omstandigheden het vereischten.

Dit onderzoek leverde echter niets anders op dan de ontdekking van een groot aantal onbetaalde rekeningen. En van eenige pakjes minnebrieven van zeer verdacht allooi.

„Ik moest ook begrijpen, dat Hayfield wel niet zoo dom zou zijn, over deze zaak, al was het een letter, correspondentie te voeren,” bromde Raffles voor zich heen. „Nu zullen wij zien, of het onderzoek van de slaapkamer geen betere resultaten oplevert!”

Hij had zijn zaklantaarn ontstoken, na de gordijnen te hebben gesloten, en trad nu door de verbindingsdeur het ruime slaapvertrek binnen.

Hij opende een groote kleererkast, en begon den inhoud te onderzoeken.

Daar hingen, keurig geordend, rokcostuums,

smokings, rijcostuums, wandelpakken — maar een geruit costuum zooals hij den vluchteling op het vliegveld had zien dragen, was er niet bij.....

Toen viel het oog van Raffles op een wandkast, waarvan de deur gesloten bleek te zijn.

Hij had haar echter spoedig weten te openen — en daar hing, half verborgen achter eenige andere kleederen, de grijs geruite Norfolk!

Maar op hetzelfde oogenblik ving het geoeffende oor van Raffles eenig gerucht op.

Op de gang werd geloopt.

Dadelijk keek Raffles naar een schuilplaats uit — en toen trad hij de diepe wandkast binnen, na zijn lantaarn te hebben gedoofd, en trok de deur tot op een kier na dicht.....

Het was hoog tijd, want geen drie seconden later werd er voorzichtig een deur geopend en weer gesloten, in de werkkamer werd licht gemaakt, en door de openstaande kier en de wijd openstaande tusschendeuren heen zag Raffles duidelijk twee mannen — Arthur Hayfield en den man, die een uur geleden naar hem gevraagd had.....

En het was zoo stil buiten en in het huis, dat Raffles, ofschoon de mannen op gedempten toon spraken, duidelijk kon hooren, wat zij zeiden.

„Ik heb een uur op u gewacht, Hayfield!” begon de ander op brommenden toon. „Gij hebt gezegd om twaalf uur — en nu is het ruim een!”

„Dat is niet mijn schuld, Jim!” kwam Hayfield. „Ik ben opgehouden! En nu spoedig terzake. Je begrijpt natuurlijk wel, waarom ik je hier heb laten komen.”

„Ja, dat kan ik wel op mijn vingers natellen!” zeide de man, die was gaan zitten, grinnikend. „Het zaakje is den eersten keer leelijk mislukt!”

„Dat hebben wij te danken aan Lord William Aberdeen en zijn vervloekten chauffeur!” siste Hayfield. „Het had er maar aan ontbroken, dat zij ons herkend hadden. Ik wil niet ontkennen, dat ik een paar leelijke uurtjes heb doorgebracht. Ik stond al gepakt en gezakt, om er alles aan te geven en aan den haal te gaan!”

„Zonder mij te betalen?” vroeg Jim op grimnigen toon.

„Maak je niet ongerust, ik had mijn maatregelen getroffen!”

„Dat is maar goed ook! Wij zullen elkander

wel niet verraden — maar het zou voor u toch niet goed zijn, als gij uw woord niet zoudt houden!”

„Alles goed en wel, Jim, maar ik zou je hebben betaald, als . . . . het werk gedaan was! Je kunt toch niet vergen, dat ik je geld geef voor iets wat mislukt?”

„Dat was niet mijn schuld!” hernam Jim. „Ik heb toch veel risico geloopt, dat ze alles ontdekten! Daarenboven — het is best mogelijk, dat . . . . gij weet wel wie, er toch nooit van bovenop komt!”

„Laten wij daar nu maar niet op rekenen, Jim!” hernam Hayfield ongeduldig. „Volgens de bladen zal hij over acht dagen weer de oude zijn! Welnu, dat mag niet, en ik heb je hier laten komen, om je een nieuw plan aan de hand te doen. Hij is te veel — hij moet verdwijnen!”

„Levert het wat op?”

„Duizend pond extra, als je slaagt!”

„Wanneer en hoe moet het dan gebeuren?”

„Nog vannacht! Hij ligt in het ziekenhuis — het Golden Cross Hospital, zoals je weet. Vandaag is hij naar een afzonderlijke kamer overgebracht — ik zal met je meegaan, en je haar aanwijzen. Zij ligt op de eerste verdieping, en je kunt haar van de tuinzijde heel gemakkelijk bereiken. Er wordt niet bij hem gewaakt — hij ligt geheel alleen. Hier heb je een spuitje, dat gevuld is met een vloeistof, die, in het bloed gespoten, bijna aanstonds den dood ten gevolge heeft. De rest is voor een man als jij bent al gemakkelijk!”

„Zijn er ladders in den tuin?” vroeg Jim, na even te hebben nagedacht.

„Ladders in overvloed!”

„Geef dan hier het spuitje!”

„Een oogenblik — ik zal het je dadelijk geven! Eerst zal ik je iets meegeven, dat je in je eigen huis moet verbranden — voor alle veiligheid!”

Hayfield was haastig opgestaan, en kwam door de verbindingsdeur de slaapkamer binnen.

Hij haalde onder het loopen een sleutel uit zijn zak, en stak zijn hand uit naar de kruk van de wandkast.

Maar voor hij haar had kunnen openen, vloeg zij open, en Hayfield keek recht in den loop van een dreigend opgeheven revolver.

Hayfield werd vaalbleek, en deinsde sidderend

achteruit, onder het slaken van een doffen kreet.

Jim kwam ongerust toeloopen, bleef even als verstomd staan, rukte toen het raam open, waar hij juist naast stond, en slingerde zich over den balkonrand, teneinde de regenpijp, waaraan hij zich vliegensvlug liet zakken, te grijpen.

Maar halverwege verloor hij het evenwicht, en viel van een hoogte van zes meter op straat, waar hij kreunend, met een gebroken been bleef liggen.

„Uw spel is uit, mijnheer Hayfield!” zeide Raffles op kouden toon, terwijl hij uit de kast stapte. „Achter mij in deze kast hangt het costume, dat ik reeds gisteren zag, toen gij het droeg, — en van uw gesprek met dien ellendeling, die daar beneden ligt — en u waarschijnlijk wel niet zal sparen, als hij geknipt wordt, heb ik geen enkel woord gemist!”

Hayfield keek Raffles een oogenblik met uitpuilende oogen aan, liet toen een gillend gelach hooren, en riep op schellen toon:

„Gij hebt gelijk — het spel is uit! Ik heb het gespeeld — en verloren! Maar een Hayfield laat zich niet voor den rechter sleepen! De laatste zet is aan mij!”

En met vliegensvlug gebaar, voor Raffles het had kunnen verhinderen, had Hayfield zich de scherpe punt van het doodelijke spuitje in de polsader gedrukt, en liet het voorwerp nu uit zijn trillende rechterhand vallen.

Hij wankelde achteruit, tot hij in een diepen stoel neerplofte, en bleef daar roerloos liggen, het hoofd op de borst, terwijl lange rillingen over zijn lichaam liepen.

Raffles, die wel begreep, dat hier geen hulp meer kon baten, boog zich over den rand van het balkon heen, en zag juist, hoe eenige omstanders, waaronder twee agenten, den vluchteling, die erbarmelijk kreunde, omringden.

„Arresteer dien man, en breng hem naar het hoofdbureau van politie!” beval Raffles op luide toon. „Ik ben Lord William Aberdeen, en ik beschuldig dien man van poging tot moord op Bernard Dorrington!”

Het was goed, dat er juist een huurauto passeerde, waarin de beide agenten den arrestant konden wegvoeren, want reeds nam het publiek een dreigende houding tegen den schurk aan.

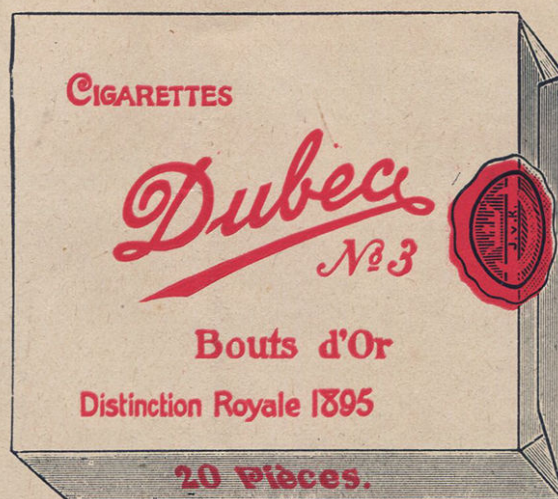
Raffles sloot het balconraam, wierp een onderzoekenden, half verachtelijken, half medelijdenden blik op Hayfield, op wiens gelaat reeds de kleur des doods zich uitspreidde, en ging toen haastig op de

telefoon in de werkkamer toe, teneinde Joe Deebs mede te deelen, dat de amateur-detective hem ditmaal weder een weinigje te vlug was afgeweest.....

De volgende aflevering (No. 422) bevat:

Het Diamanten-Consortium.

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885